

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 261, gener del 2009

PATENTS, MARQUES, DISSENYS
Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31
A Barcelona:
Passeig de Gràcia, 65 bis
T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21
mail@curellsunol.es

MASNOVINA
RELOJERIA - JOIERIA

LIQIDACIÓ TOTAL

Aprofiteu els descomptes

25 i 30 %

C/ Barcelona, 9 · 93 555 07 76

ES TRASPASSA LA BOTIGA
RAÓ AL 93 555 10 61

85 ANYS

TALLERS MASNOU
1923-2008

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

Pintor Domènech Farré, 13-15 · **93 462 80 00** · 08320 el Masnou

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Maqueta d'una corbeta del Masnou

Correcció: Esteve Pujol

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.org

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim

**EXPOSICIONS:
PER TAL DE COMPLETAR
EL CALENDARI
D'EXPOSICIONS PER AL
2009, TOTS ELS INTERES-
SATS CAL QUE ES POSIN
EN CONTACTE AMB EL
VOCAL DE CULTURA, SR.
JOAN MURAY, AL LOCAL
SOCIAL O BÉ PER
TELÈFON 93 540 39 29
O CORREU ELECTRÒNIC
gentmas@suport.org**

**Que tinguem
un Bon Any
2009!**

Editorial **QUE EL 2009 SIGUI MILLOR**

Tot just fa quatre dies que, per tradició o convicció, uns i altres ens hem desitjat unes bones festes i una mica de sort o de salut, creuant targetes de felicitació a l'antiga o SMS's o correus electrònics per fer-ho a la moderna, i ja ens trobem a les portes de l'any nou i repetim el mateix ritual amb els millors desitjos i bones intencions per a tothom, si més no, per als més propers a nosaltres, família, amics, companys de treball o companys d'altres afinitats.

Malgrat els estereotips del consumisme i de l'anestèsia de les llums de colors i musiquetes enllaunades, deu ser bo que durant aquestes dates se'ns estovin una mica els sentiments i ens brolli la vena dels bons propòsits de cara als altres i, per què no?, també de cara a nosaltres mateixos, ja que, malauradament, en el nostre devenir diari anem massa esperitats i passats de voltes i no trobem temps per a les bones intencions ni desitjos saludables per a ningú.

Arribat, doncs, el moment d'estrenar calendari, creiem que és el moment propici per fer una mica de balanç, de sospesar com han anat les coses durant l'any que ha acabat i com voldríem que fossin en el que tot just acabem d'iniciar, tot i que ens pugui fer la impressió que el traspàs d'un any a l'altre és només un fet simbòlic i que tot plegat seguirà el mateix ritme, amb tot el bagatge de bo i de dolent que porta penjat a l'esquena, com si, en lloc d'estrenar un any nou, n'estrenéssim un de segona mà del qual ja coneixem totes les virtuts i els defectes per endavant.

Fetes aquestes consideracions, val a dir que desitgem de debò que l'any 2009 ens sigui propici en tot allò que és millorable, tant en els aspectes personals més essencials i bàsics com en tot allò que afecta la societat en general i el nostre país en particular, tots plegats immersos en una situació de crisi econòmica que fa trontollar "els pilars de la terra" i castiga de mala manera les economies més migrades.

Que el 2009 porti salut i feina per a tothom.

Que la maquinària econòmica recuperi l'embranchida i que els responsables polítics i econòmics no repeteixin els vicis que l'han feta escorar.

Que en aquesta esperada represa de l'economia mundial, els directament responsables recordin que segueix oberta la ferida de la pobresa i la desigualtat entre persones i països.

Que d'una vegada per totes s'eradiqui tota mena de violència i explotació per raons de gènere, ètniques, laborals i de creences religioses o polítiques.

Que sense més enganys ni retallades arribi el finançament just per a la nostra Catalunya.

Deixem el plec de bones intencions obert perquè cadascú hi afegeixi tot allò que cregui oportú. Ben segur que la llista serà molt llarga.

I, perquè tot aquest desplegament de bons desitjos no soni a música celestial, que cadascú, en la mesura que ens sigui possible, des del nostre cercle de relació familiar i social més immediat, hi posem la nostra aportació, per petita que pugui semblar. **QUE EL 2009 SIGUI MILLOR. BON ANY!**

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	7
ENTREVISTA A J. CARLOS MORENO	10
EL TEATRE DEL CANVI (III part) per Joan Camps.....	12
RASCA I PICA per Ramon Serra	13
POLÍTICA I ECONOMIA per Acció Cívica	14
EFEMERIDES DE L'ANY 2009 per Joan Muray.....	15
ARRAN DE SÒL per Pledebut.....	16
COTUNDUBA per Joan Maresma.....	17
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	18
CRÒNIQUES	
Visita a Can Teixidor per Joan Muray	20
La coral Xabec concert de Nadal per Esteve Pujol i Pons	20
XI Fira de Sta. Lúcia	21
PARLEM DE LLIBRES Per Pere Martí Bertran	22
ADF TEIÀ.....	23
X TROBADA D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA per J. Casals.....	24
CONTES DEL MASNOU Per Josep Condeminas	26
DICIONARI IL·LUSTRAT DE JOAN COMELLAS Per E. Llinàs	27
TEATRE CAPITAL per R.M. Isart i M.J.R. Lucas.....	28
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	29
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT Per Carles Maristany.....	30

6 de gener, Reis 17 de gener, St. Antoni Bons tortells

De les pastisseries del Masnou

Forn de pa i Pastisseria
Bautista
El nostre pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

Pastisseria
miquel
Antiga Casa Pagès fundada el 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí
Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

PASTISSERIA · CONFITERIA
La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

pastisseria bombonera

Font
NOVA DIRECCIÓ

Fem l'autèntica Coca de Llavaneres

Navarra, 100 · Tel. 93 555 34 75 · El Masnou

Comerciants de carrer Pere Grau

BON ANY

2009

finques **OCATA**

93 555 14 73

G A I A
espai terapèutic
Teràpies naturals, productes biològics

93 555 70 55

NOVETATS PRADELL

MARIA PRADELL

93 540 35 76

gabinet **OCATA**

93 555 14 73

J. Ramon

Sastreteria
Camiseria
a mida

93 555 02 44

PASTISSERIA
miquel

93 555 06 61

Mobles Vilalta
Primera casa al Masnou

93 555 18 60

HOTEL TORINO

93 555 23 13

INSTAL·LACIONS
SEGARRA,SL

L'ENDOLL

93 555 12 52

AT
àngel tena
JOIERS

Fes que el moment sigui inoblidable
Estem al c/ Pere Grau 14,
al costat de Mobles Vilalta

93 555 64 51

NATUR HOUSE
Nutrició i Dietètica

TALLA amb el SOBREPÈS
Sempre hi ha un abans i un després!

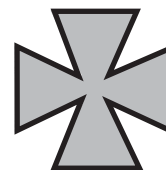
Visites gratuïtes
Capitans Comellas, 3-5
(Prop del baixador d'Ocata)

93 540 96 30

CIIPG

CENTRE MÈDIC PERE GRAU

93 555 35 78 / 36 58

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Gener 2009

Cap d'Any	1	dijous	Riera
	2	divendres	Ocata
	3	dissabte	Fàbregas
	4	diumenge	Fàbregas
	5	dilluns	Aymar
Reis	6	dimarts	Aymar
	7	dimecres	Dominguez
	8	dijous	Ocata
	9	divendres	Fàbregas
	10	dissabte	Riera
16a Trobada de Nadons	11	diumenge	Riera
	12	dilluns	Dominguez
	13	dimarts	Aymar
	14	dimecres	Ocata
	15	dijous	Riera
	16	divendres	Fàbregas
	17	dissabte	Viayna
	18	diumenge	Viayna
	19	dilluns	Aymar
	20	dimarts	Ocata
	21	dimecres	Riera
	22	dijous	Fàbregas
	23	divendres	Viayna
	24	dissabte	Dominguez
	25	diumenge	Dominguez
	26	dilluns	Ocata
	27	dimarts	Riera
	28	dimecres	Fàbregas

29	dijous	Viayna
30	divendres	Dominguez
31	dissabte	Ayma

**16a Trobada de Nadons.
Nascuts al Masnou el 2008.
Diumenge 11 de gener del 2009
a les 11.30 a les escalinates
del Bell Resguard.**

Febrer 09

1	diumenge	Aymar
2	dilluns	Riera
3	dimarts	Fàbregas
4	dimecres	Viayna C
5	dijous	Dominguez
6	divendres	Aymar
7	dissabte	Ocata
8	diumenge	Ocata
9	dilluns	Fàbregas
10	dimarts	Viayna C
11	dimecres	Dominguez
12	dijous	Aymar
13	divendres	Ocata
14	dissabte	Riera
15	diumenge	Riera
16	dilluns	Viayna C
17	dimarts	Dominguez
18	dimecres	Aymar

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

**Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia**

h o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials- cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ralles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

EL NYAP DE CORREUS

Cada dia passo per davant de l'antiga seu de correus, on ara es construeix un nou edifici d'oficines per al nostre Ajuntament.

El govern municipal va ser insensible a la petició de bona part dels veïns del casc antic i del primer partit de l'oposició, que demanaven que es tornés a fer una plaça pública com ja havia estat en temps passats.

I jo gairebé sempre em faig les mateixes preguntes:

1. És necessària aquesta ampliació d'espais municipals a l'era del teletreball i de la informàtica?
2. Vull manifestar que no sempre més espai i més funcionaris signifiquen més servei i atenció al ciutadà.
3. Si aquesta obra era tan necessària, per què no s'aprofitava l'antic edifici de correus i s'hi feia la remodelació corresponent?
4. Encara que als nostres governants no els sembli així, al final qualsevol obra pública és pagada sempre pel contribuent.
5. ¿No deu ser que la influència d'Iniciativa i del "FENG SHU" ha acabat per beure's l'enteniment del PSC, tot i que a aquest partit de sempre li han agradat el edificis moderns i "guais", encara que després siguin de dubtosa rendibilitat social? -Recordau el cas del Fòrum.

6. I per últim, tot i que de ben segur l'edifici deu ser legal, no deixa de ser sorprenent la seva VOLUMETRIA, ALÇADA I ALINE-ACIÓ, que en qualsevol altre cas incompliria totes les normes de construcció del casc antic.

Vull acabar recordant el nostre gran cantautor Lluís Llach: **NO ÉS AIXÒ, COMPANYS, NO ÉS AIXÒ.**

A.B.

Soci73

Postdata: Un 10 per la il·luminació nadalenca del Masnou alt, i un suspens per la de la resta del poble; no vull pensar ni per un moment que això tingui quelcom d'electoralisme.

CATALÀ A L'IES MEDITERRÀNIA

Sr. Director,

Ha arribat al meu coneixement que a l'Institut Mediterrània s'utilitza el castellà com a llengua habitual, tant en l'ensenyament com en les comunicacions habituals de l'Institut, en detriment del català, que queda relegat a una anècdota.

Atès que la Llei del català fou aprovada pel Parlament de Catalunya, en data 30 de desembre de 1998 i, per tant, està en plena vigència; atès que el Capítol III, article 20.1 diu: "**El català com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de l'ensenyament, en tots els nivells i les modalitats educatives**"; i, seguint en el

punt 2 del mateix article, diu: "**Els centres d'ensenyament de qualsevol grau han de fer del català el vehicle d'expressió normal en llurs activitats docents i administratives, tant les internes com les externes**"; si realment l'Institut Mediterrània actua com comentó en el primer paràgraf d'aquest escrit, m'he de preguntar: la Generalitat queda tan ampla amb aquesta situació? No hi ha inspeccions? Existeix un consell de pares en aquest Institut? En cas afirmatiu, són coneixedors d'aquesta situació? Han fet quelcom? Ho han denunciat?

M'agradaria alguna resposta a aquestes preguntes.

Atentament,

Ramon Pellicer i Martori

APARCAR AL MASNOU

Senyor President de *Gent del Masnou*,

No li sembla que en el control municipal dels vehicles aparcats dins la vila hi ha moltes incoherències? Li'n diré dues que em semblen importants.

Primera: la diferència que observo i que pateixo pel que fa a la severitat o permissivitat que la policia municipal manifesta segons els barris; mentre en alguns et posen la multa amb rigor (no me'n queixo pas, per això hi ha les ordenances de trànsit), en d'altres hi ha cotxes aparcats durant moltes hores a sota mateix dels senyals de prohibició, davant els quals o sobre les línies grogues (d'això sí que me'n queixo). Si els arbitris municipals no fan distinció de barris, tampoc no n'ha de fer el zel dels funcionaris públics.

Segona: la parada de taxis

del carrer de Sant Felip és zona d'aparcament prohibit per a la resta de vehicles de dia i nit. Si a partir del vespre fins a la matinada no hi aparquen taxis ni cal que ho facin, ja que cal sol·licitar-los trucant a la Policia Municipal (fins i tot l'armariet del telèfon és ben tancat amb un cadenat); ¿per què no s'adapta l'horari de prohibició a l'estona real en què hi ha taxis estacionats? És un lloc molt cèntric i disposar durant la nit de totes aquelles places facilitaria les coses.

Gràcies per la seva atenció.

Un masnoví

ESCOLA MUNICIPAL DE MÚSICA

A l'octubre del 2007, ja fa temps, va venir al Masnou el director de l'Orfeó Català, Sr. Josep Vila, a fer una conferència sobre la commemoració del centenari del Palau de la Música Catalana, després de la qual va haver-hi una mica de col·loqui i entre tots els assistents es va comentar la poca vida que tenia la música en el nostre poble, amb comptades activitats durant l'any.

Se'ns va dir, per boca de la primera autoritat, que el 2008 seria l'any de la música i va prometre l'obertura d'una escola municipal de música.

Lamentablement, s'ha acabat l'any 2008 i, d'aquelles paraules, res de res.

Joan Maresma Pujadas

ÚLTIMES VOLUNTATS

Algunes persones grans es van quedant soles a casa bé per motius de salut o bé per voler estar acompanyades de persones de la seva edat

Segueix a la pàg. 9

REBAIXES D'HIVERN FINS AL 14 DE FEBRER DEL 2009

DEL 5 AL 20% DE DESCOMPTE SEGONS ARTICLES

(Excepte promocions i ofertes)

Pere Grau 12-14. Tel 93 555 18 60

PORTES AUTOMÀTIQUES I MANUALS

Enric, sl

- Portes de garatge i barris, manuals i automàtiques
- Automatització de tot tipus de portes i persianes
- Receptors i emissores
- Cèl·lules fotoelèctriques
- Detectores magnètics
- Instal·lació, manteniment i reparacions

DEMANEU INFORMACIÓ

Port esportiu el Masnou, local 77 · 93 540 72 40 (Hores convingudes) · El Masnou
P. Buvisa. C/ Indústria 14 · 93 555 93 88 · Teià

www.automatismesenric.com

h o b e r t a

Ve de la pàg. 7

ingressen en residències geriàtriques públiques o privades on hi ha personal qualificat i unes instal·lacions adequades.

Aquestes persones poden passar-s'hi anys en aquestes residències i sovint acaben confiant l'administració dels seus béns personals als directius d'aquestes residències. Aquesta confiança, algunes vegades, acaba en abusos quan els familiars són lluny o bé el parentesc és llunyà. A les persones grans se les pot manipular fàcilment. Sovint no són conscients dels documents que firmen encara que es tracti d'un nou testament a favor de la residència on viuen actualment i, algunes vegades, en detriment dels familiars i de les seves últimes voluntats fetes temps enrere.

Els notaris són els primers a detectar aquestes anomalies

quan són requerits, sovint pel mateix centre geriàtric, per redactar un nou testament a favor del centre. La figura del notari és una garantia del bon procedir i més quan es tracta de persones grans i sovint indefenses. Potser no és obligació del notari denunciar aquests fets a les autoritats, però tampoc no és correcte esperar que algun diari públic qui la notícia per tal que les autoritats corresponents obrim una investigació.

La societat no pot deixar passar aquests fets. La gent gran mereix la nostra protecció i respecte per les seves últimes voluntats.

PD: Si alguns familiars s'han trobat en situacions com les que acabem de comentar es poden posar en contacte al 608 73 66 99 o akela@satmaresme.com

WC AMB MANS LLIURES

Darrerament els conductors hem anat assumint estoicament una sèrie de canvis, limitacions i prohibicions, relacionades amb el món de la circulació viària. En poc temps hem vist que allà on podíem circular a 120 quilòmetres per hora, després ens ho van limitar a 90; i més tard, en tornar d'unes vacances d'estiu, ves per on, allò que era un nou va esdevenir un vuit. I ara, quan anem a 80 durant les anomenades hores vall, és a dir, quan circulem quatre gats, tenim una mena de sensació amb regust nostàlgic, que ens recorda aquells primers viatges amb el "600" del iaio. Però es veu que encara no n'hi ha prou. Per això, a partir del 15 de gener de 2009, s'implantarà progressivament la velocitat variable. No us feu il·lusions. Variable vol dir sempre per anar més a poc a poc. I de 80 passarem a 60, o a 40, o al que ens vul-

guin manar.

Si ens obliguen a circular cada vegada mes lentament –sempre sota l'amenaça del radar, la multa i la pèrdua de punts– és evident que els desplaçaments es faran molt llargs, gairebé eterns. Això segurament pot causar problemes de retencions. M'estic referint a retencions urinàries i potser també fecals. És per això que suggereixo modestament a les nostres benvolgudes autoritats viàries que comencin a estudiar la possibilitat d'implantar l'obligatorietat de dur instal·lat un WC al vehicle. Sí. Vull dir una tassa de vàter. Ara bé, seria molt convenient que, per tal de poder-se homologar, hauria de dur un dispositiu de "mans lliures". Una mena de giny electromecànic, que s'encarregi d'eixugar allò que s'ha d'eixugar en acabar la feina, sense que l'automobilista hagués de treure les mans del volant en cap moment. No fos cas...

Germà Seró Ferrer
Premià de Mar

XXXVII Curs de Balls de Saló Febrer-Abril 2009 de 6 de febrer al 8 de maig

Cada divendres de 20.30 a 22.30
**Rock, tango, cha-cha-cha, vals, fox,
pas doble, mambo, etc...**

Places limitades. Preu parella: 75 €

Inscripcions i informació: a

Gent del Masnou Dr. Agell, 9
de 6 a 9 del vespre.

Tel 93 540 39 29

Organitza: Vocalia Recreativa

Juan Carlos Moreno Cabrera. Lingüista “El castellà no s’hauria d’ensenyar a les escoles de Catalunya”

Per Carles Bellsola

Es madrileny i defensa la immersió lingüística en català. El catedràtic de la Universitat Autònoma de Madrid Juan Carlos Moreno Cabrera ha publicat un llibre, *El nacionalisme lingüístico (Península)*, amb una tesi profundament provocadora: que l’únic nacionalisme lingüístic que existeix a l’Estat és l’espanyol. I que és molt agressiu, com explica en aquesta entrevista amb el debat.cat.

En què consisteix el nacionalisme lingüístic?

La idea que se sol tenir a Espanya és que el nacionalisme, lingüístic i en general, són les reivindicacions d’una sèrie de regions que s’han entestat, de forma obsessiva i exagerada, que es reconegui la seva llengua i la seva cultura. Perquè molts consideren que aquesta llengua i aquesta cultura estan ja reconegudes en la Constitució i que, per tant, tota aquesta insistència correspon a un desig de diferenciar-se que va en contra de la societat de la globalització.

Però vostè, en canvi, sosté que hi ha un nacionalisme lingüístic per part espanyola.

Al titular així el meu llibre, segur que hi ha hagut molta gent que l’ha llegit amb la intenció de reafirmar les seves idees. Per a ells, la lectura del llibre pot resultar insuportable, perquè s’hi posa de manifest una cosa que està oculta, que és el nacionalisme d’Estat. Que no es reconeix com a tal perquè es parteix de la fal·làcia que, un cop establert l’Estat, en aquest cas, l’espanyol, es produeix un superació de totes les diferències ètniques i identitàries. Al llibre demostro que això és completament fals. No només l’Estat no ha transcendit la qüestió nacional, sinó que es basa en una nació, una cultura i una llengua concreta, que segueix sent la llengua castellana.

Així doncs, quina de les dues parts dóna més mostres de nacionalisme?

És que, segons la meua definició de nacionalisme lingüístic, no existeixen ni el nacionalisme lingüístic català, ni el basc ni el gallec. Per què? El principal

tret definitori del nacionalisme lingüístic és considerar que la llengua pròpia és superior a les altres. Cosa que no té sentit amb raons estrictament lingüístiques. Aquesta idea, que procedeix de Menéndez Pidal, existeix en el nacionalisme castellanista. Però jo no la veig pas ni en l’anomenat nacionalisme català ni en el basc ni en el gallec. Jo no veig a ningú que digui que el català és superior al castellà lingüísticament.

Cosa que sí fa el nacionalisme espanyol, segons el seu llibre.

El segon tret definitori és que, com la meua llengua és superior, estic fent un favor als altres si els la imposo. Tampoc no veig això en l’anomenat nacionalisme català. Els catalans no pretenen que es parli català a Màlaga o a Castella-la Manxa. Jo no conec cap catalanista que defensi això. En canvi, els castellanistes sí que defensen que el castellà sigui dominant a Catalunya, que en sigui la llengua principal. Tot i que això ho dis-fressen en parlar de “llengua de comunicació” o “llengua d’encontre”.

Del meu llibre es dedueix que, si apliquem aquests criteris, no existeix el nacionalisme lingüístic català, basc ni gallec. Molta gent m’ha tirat en cara que no critico la “imposició del català”. Però, quina imposició? Si jo dic que a Castella es parli castellà, és això una imposició? Per tant, si els catalans diuen que el català ha de ser la llengua predominant a Catalunya, és això una imposició?

Però els nacionalistes espanyols no acostumen a dir obertament que el castellà ha de ser la llengua domi-

nant. El que fan és argumentar els drets individuals dels parlants.

Es parla de drets individuals, però les llengües existeixen dins d’una comunitat lingüística, no es tracta d’individus aïllats. Si jo me’n vaig a Alemanya, puc tenir tot el dret del món a parlar castellà, però haig de parlar alemany. Perquè m’estic integrant en un col·lectiu amb unes relacions lingüístiques on predomina l’alemany. Parlar de drets individuals en qüestió lingüística no té sentit. I quan critiquen que el català comenci a adquirir predomini en certs àmbits, ho fan perquè això comporta la pèrdua del predomini absolut, en aquests mateixos àmbits, del castellà. Quan critiquen això, tot i que no ho diguin obertament, estan posant de manifest que el que temen els castellanistes no és que el castellà desaparegui de Catalunya, com diuen ells. A ningú amb dos dits de front se li ocorre que el castellà pugui desaparèixer de Catalunya, és una estupidesa pensar-ho. En realitat, el que expressen és el seu temor que el castellà perdi el predomini absolut a Catalunya.

En canvi, sí que hi ha estudiosos que afirmen que el català corre cert perill d’extinció

Depèn de amb quines altres llengües el comparis. Si comparem el català amb l’aragonès, doncs no està en perill d’extinció. Però el català s’ha de comparar amb altres llengües del seu nivell demogràfic. El català és una llengua europea molt important des del punt de vista demogràfic i no està en perill d’extinció. Ara bé, als Països Catalans el català no és la llengua dominant, això

està clar. I hi ha molts terrenys en els quals no aconsegueix fer-se amb aquest domini. Per domini no hem d'entendre res negatiu, sinó que sigui la llengua d'ús habitual, la llengua per defecte. Cosa que seria lògica. Quan es conviu amb una llengua poderosa des del punt de vista demogràfic, econòmic i polític com és el castellà, els avenços són molt difícils. Mai no es pot dir que el català estigui fora de perill, precisament perquè conviu amb el castellà.

Per aquest mateix motiu, són apropiades les mesures de foment de la llengua com ara la immersió lingüística?

L'única immersió lingüística que conec és la del castellà. A Catalunya no hi ha immersió lingüística. Si a Catalunya es fa servir el català a l'escola, això em sembla normal. Diríem que ensenyar en castellà a Madrid és immersió lingüística? Jo no ho diria pas. Per immersió entenem quan una llengua oficial no és la llengua de la població i s'obliga a fer servir aquesta llengua a l'escola, cosa que passa a molts països del món. A Nigèria, la llengua de l'escola és l'anglès, i qualsevol nen que es vulgui escolaritzar ha d'aprendre anglès. Que no el parla ni ell ni ningú de la seva família. Perquè l'anglès, i aquesta és la qüestió, no és una llengua de Nigèria, és una llengua imposada per les potències colonials. Però el català no és una llengua imposada per les potències colonials, és la llengua pròpia de Catalunya.

Vostè, al seu llibre, diferencia entre bilingüisme additiu i substitutiu. Quin és el cas a Catalunya?

El bilingüisme que es diu promoure des del centre és teòricament additiu. És a dir, que jo afegeixo la meua llengua a l'autòctona i totes dues hi conviuen. Però en el 90% dels casos, en realitat, és un bilingüisme substitutiu, en què és pretén que la llengua nova acabi substituint l'autòctona. Si a un nen català se l'educa en castellà, que hi ha molts més llibres, més programes de TV, més oportunitats, el que es propicia és que el nen digui: "Ah, jo parlo en català amb la meua família, però a mi el que m'interessa és el castellà, perquè em dona més possibilitats.

Precisament per això, el castellà no s'hauria d'ensenyar a les escoles de Catalunya. Ja sé que és dur dir-ho, que molta gent em criticarà per això, però és així. En aquests moments hi ha una situació de desequilibri molt forta en favor del castellà. Com ho corregim, això? Recolzant per igual totes dues llengües? Llavors es mantindrà el desequilibri. L'única solució és recolzar la llengua autòctona, la llengua pròpia, molt més que l'altre. Cau pel seu propi pes.

Però bona part de l'opinió pública espanyola té la percepció contrària, que el castellà és una llengua de segona a Catalunya i que està perseguit.

És que hauria de ser de segona, és clar que sí. Per les raons que ja he donat. Exactament igual que el català és una llengua de segona a Castella. A Madrid, si és que existeix, el català és una llengua de segona o de tercera. I això, a tot-hom li sembla molt bé. Que el castellà sigui una llengua de segona a Catalunya, a mi no em semblaria malament. Però el cas és que no ho és, que segueix sent dominant en molts àmbits. La idea que el castellà s'ha perseguit a Catalunya és una manipulació ideològica. Qui ha anat a Catalunya sap que això no és així, però el qui no hi ha anat s'ho acaba creient.

Els mateixos arguments sobra aquesta 'persecució' del castellà no s'apliquen, per exemple, en el cas de Puerto Rico.

Què ocorre quan se xoca amb un nacionalisme lingüístic més poderós que el propi, com és el cas de l'anglès? Que, llavors, l'ideòleg del nacionalisme lingüístic de la llengua menys poderosa passa a utilitzar els mateixos arguments d'autoconsciència lingüística que fan servir els qui defensen les llengües perifèriques. Però, en aquest cas, ja no els semblen arguments nacionalistes.

Quan jo defenso el castellà a Puerto Rico, amenaçat per l'anglès, no sóc nacionalista; quan fan això mateix els catalans, llavors sí que es considera nacionalista.

També se solen invocar raons de mercat o 'darwinistes', com diu

vostè, per justificar el predomini d'una determinada llengua.

El nou discurs del nacionalisme es basa en criteris economicistes. Es diu que hi ha llengües que tenen un gran mercat i d'altres que el tenen petit. Això significa emprar criteris de la globalització capitalista, de veure-ho tot com a mercats, productes i clients. Així és com funciona l'economia, però el que no es pot fer és utilitzar aquests criteris economicistes en la cultura. Es com si al Museu del Prado un quadre hagués estat visitat per 5.000 persones i un altre, només per 50. I diguéssim: "Destruïm o baixem-lo al soterrani aquest quadro, que el visita molt poca gent". La cultura no és economia, és una altra cosa.

Per què els escriptors en català venen tant pocs llibres a la resta de l'Estat?

Espanya no ha assumit el seu caràcter plurinacional. Si s'hagués fet una política plurilingüística de debò, als nens se'ls hauria ensenyat al menys a llegir i entendre les diverses llengües de l'Estat. Així, un adult escolaritzat seria capaç de llegir Josep Pla sense traduir. I un autor català podria vendre en la seva llengua a tot l'Estat. Així, els autors catalans no es plantejarien escriure en castellà. Ara, si un autor català, amb tot lògica, vol ser llegit el màxim possible, acaba escrivint en castellà. D'aquesta manera, la presència del català va desapareixent, i només es llegeix a Catalunya. I poca gent, a més.

Com ha estat rebut el seu llibre a la resta de l'Estat?

Pràcticament totes les ressenyes i entrevistes que he tingut han estat de Catalunya, Galícia o el País Basc. A la resta de l'Estat, el llibre gairebé no ha tingut cap incidència. A la gent li agrada llegir opinions que reforcin les seves pròpies, no pas opinions totalment contràries.

Els catalans no pretenen que es parli català a Màlaga o a Castella-la Manxa.

EL TEATRE DEL CANVI (III part)

per Joan Camps i Ortiz

Demano disculpes als lectors que em segueixen per l'exagerada extensió del meu escrit publicat en el butlletí de desembre. Un entremaliat follet va infiltrar-se a la impremta i anticipant-se al 28, dia dels Sants Innocents, va afegir un article meu anterior, que ja havia estat publicat en el butlletí del mes de juny. Últimament m'estava esforçant per alleugerir els meus escrits i l'atzar m'ha fet aquesta broma. Us demano que m'excuseu també per l'escrit que segueix, ja que, igual que fa Zapatero, segueixo amb "El Teatre del Canvi", per allò de: "Si no us agrada el café, us en serveixo una altra tassa".

La picabaralla entre el PSC i el PSOE em recorda aquell guaita del Setè de Cavalleria avisant el seu comandament: "Capità!, Capità!, a la llunyania s'acosten al galop diverses tribus d'indis amb pintures de guerra", a la qual cosa l'oficial de guerrera blava preguntà: "Són amics o són enemics?" El vigia va aclarir: "Segur que són amics, senyor, ja que vénen tots junts, però pel caire ferotge que porten, vénen a aniquilar-nos". Més o menys el que patim aquí, que enemics tradicionals i botiflers sempre van d'amics per anar contra Catalunya: detesten la nostra llengua i la nostra cultura, els esgarrifa el nostre esperit nacional i patriòtic i, fent de repartidora, ofeguen tant com poden la nostra economia. No n'hi havia prou encara, que a l'hora de passar comptes de l'espolí fiscal a què ens han tingut sotmesos els últims vint anys, ara, amb excuses de mal pagadors, ens volen cobrar els plats trencats dels Marios, Albertos i Emilios junts: genials enginyers de la nostra economia de mercat que, ves quina coincidència, tots exercien de banquers, alguns encara en actiu, però tots convictes o encausats en embolics fraudulents.

Als Estats Units ja hi ha més de quatre-cents engarjolats per les monumentals piràmides que ja han aflorat com a estafes irrefutables. Però com

que aquí en temes de justícia sempre portem mesos de retard, la previsió estadística grosso modo de xoriços virtuals convictes, si l'extrapolem al share olímpic assolit a la Xina, ens en correspondrien pel voltant de quaranta, o sigui: una quarantena de presumptes tramposos repartits per la geografia estatal. Però no ens enganym, una cosa és que hi siguin i l'altra que arribem a saber mai qui són, ja que son individus –alguna individuata també–, que gràcies a les seves malifetes estan podrits de diners i, com és habitual en aquest país de braus, els ricatxos fan que la justícia, a més de cega, sigui dropa. Dit d'una altra manera: fa que els estafadors de coll dur siguin transparents, vull dir, invisibles a la justícia.

Diuen i ho he vist escrit, però no puc afirmar-ho amb rotunditat, que el 90% del patrimoni estatal està en mans de cinc famílies: BSCH, BBVA, LA CAIXA i CAJA MADRID. La cinquena família, això m'ho ha dit un ocelllet, la componen la colla dels panxacontents que per estar *al ajo* –vull dir: sabedors d'informació privilegiada– han estat rebent les engrunes de les successives expropiacions i privatitzacions que, mentre eren al govern, PP i PSOE han repartit a les quatre citades. A tothom li sonen monopolis públics com TELEFÓNICA, TABACALERA, CAMPSA, etc., que pel seu valor estratègic haurien de ser transparents i d'utilitat pública, però l'opacitat tolerada pels successius governs de l'estat els permet ser empreses privades i actuar com a monopolis sense entranyes envers el servei que haurien de donar als ciutadans. Així amaguen que una gran majoria dels béns públics privatitzats han anat a parar a les famílies endogàmiques originàries de la dictadura franquista.

En un estat de dret, allà on n'hi hagi, ja que el dret dels estats és tan escàs com la virginitat enmig d'adolescents, això no hauria de ser problema, ja que el poder públic protector i els seus

mecanismes d'inspecció hauria destapat qualsevol frau i la justícia els mantindria a ratlla. Però, heus aquí que el sistema és tan pervers que aquestes cinc famílies informades privilegiadament, a vegades des de la política corrupta, dominen el mercat financer i tenen la paella pel mànec del petroli, gas, electricitat, autopistes, aigua de boca i de reg; i, sent els amos de tot, no han parat mai d'anunciar guanys astronòmics. No han parat mai fins ara, quan saben que l'han vessada. I quina ha estat la seva reacció?, doncs, mitjançant la patent de cors que els atorga el govern de torn, han apujat per sobre de l'IPC els preus del telèfon, del gas, de l'electricitat, de les autopistes, de l'aigua de boca i de reg. I s'han oblidat de tots els anys de vaques grasses.

Recordeu el meu primer article d'aquest "Teatre del Canvi"?: aquests nois volien reformar l'ordre mundial del capitalisme. Doncs aquí a l'estat espanyol ja ens l'han fet el canvi; aquestes cinc famílies volen que el nou ordre només les beneficiï a elles i, què voleu que us digui?: doncs, com sempre, les cinc nissagues seran les afavorides, mentre el personal que va perdre la feina es queda bocabadat mirant la tele i cridant: *Viva la Roja!* Com si el futbol i altres bajanades ens donés de menjar a tots.

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

No era un vespre com els altres, la lluentor del cel omplia les parpelles ensomniades d'aquella dona, que amb el pas vacil·lant caminava arrambada a les parets de les cases per tal de sentir una mica d'escalfor de la felicitat que intuïa dintre d'elles. Al seu costat, un home abillat amb una vella geca militar li feia companyia i la prenia de la mà, tot intentant que no rellesqués per la humida vorera per la qual passejaven les seves misèries.

La flaire de les cuines a tot drap omplia de sensacions les narius d'aquella parella desvalguda i solitària que cercava un lloc per passar la freda nit.

Al final d'aquell carrer es perfilava un pont petit, de carretera secundària, possible aixopluc per a cors solitaris, que no volien l'ajuda de cap institució que els obligués a certes normes que de cap manera volien respectar perquè ja n'havien hagut de complir massa abans d'arribar a la comprensió mental de la seva llibertat.

Un cop instal·lats i col·locats els cartrons a manera de matalàs, van deixar les seves pertinences que duïen en un atrotinat cotxet de nen petit, al costat de l'improvisat catre. Ja més relaxats, van seure repenjant l'esquena contra la paret i mirant-se l'un a l'altre es van fer un petó tebi, sense tendresa, només per dir-se som aquí i encara som vius.

Una hora més tard, el fred consumia la dona, que tapada amb una descolorida manta intentava fer-se passar els tremolors pensant en aquelles cases on la gent avui encenien les llars de foc i apujaven un parell de graus la calefacció per tal de sentir-se els reis de l'univers i anar en samarreta a finals de desembre.

L'home s'aixecà d'una revolada i va dir-li.

- No pateixis, he vist uns mobles llençats una mica més avall i d'aquí un moment et faré un bon foc perquè t'escalfis.
- Gràcies, no t'ajudo perquè em costa molt de bellugar-me.
- Reposa i menja una mica. Mira el sarró i trobaràs un tros de pa i encara queda fuet d'ahir.

Al cap de mitja hora el foc espurnejava d'allò més. La resaca fusta dels mobles cremava amb una flama poderosa que il·luminava les seves cares cansades i brutes, de gent sense diners, de captaires que vés a saber quina història duïen darrere seu: Qui hagués dit mai fa deu anys, que aquell jove ben plantat i amb el futur a les seves mans (com li deia la mare) passaria les nits al carrer, dormint en bancs o bé sota ponts com aquesta nit, i amb la companyia d'una dona, que aparentava vint anys més dels que tenia? Què havia passat? Però, francament, a qui importava el que era ell abans?

Eren a prop de les dotze de la nit i ja sentien colles de gent que sortien de gresca després d'atipar-se com porcs en els pantagruèlics àpats d'aquestes festes. Bé, el problema no és que mengessin molt sinó que xarrupaven més del compte i a voltes eren agressius amb ells, potser perquè els mostraven el que no volien veure, la degradació física, la

roba bruta i esquincada i sobretot perquè (segons ells) eren uns perdedors.

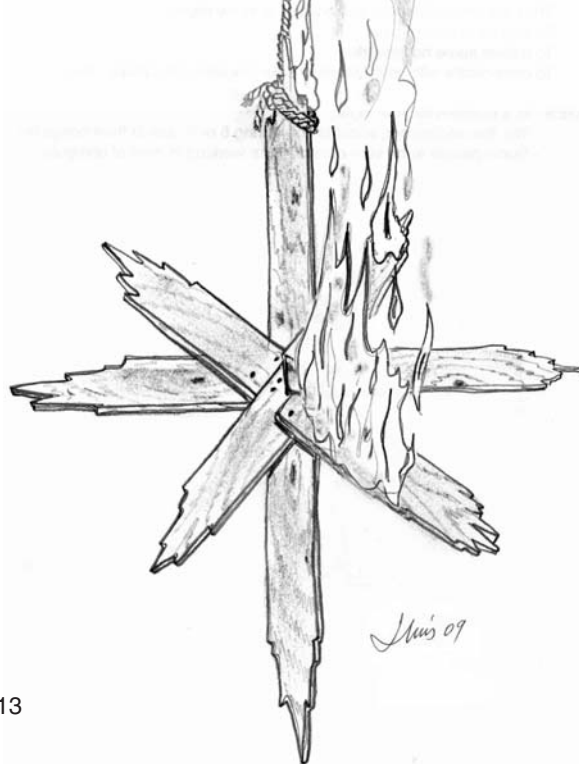
La dona no podia dormir i per distreure's va engegar una minúscula ràdio de piles i va aturar el dial quan va sentir nadeses com les que cantava a casa seva quan era petita. L'home, endormiscat, deixava anar uns roncs profunds; la nit seguia serena.

Una forta puntada de peu el despertà, una colla de xavals de disset o divuit anys eren sota el pont buscant un punt de diversió perversa a la seva sortida nocturna.

- Mireu quins pringats tenim avui aquí.

L'home s'alçà i els féu front, però ell sabia que tenia la guerra perduda, eren massa i ell no estava per fer de "Capitán Trueno". Les primeres hòsties que li van donar li van fer doblegar els genolls i, un cop a terra, la pallissa es va consumir. La dona cridava com posseïda pel diable, però ni tan sols es podia aixecar. Un noi, el més borratxo de tots, va etzibar-li una guitza com un animal: el crit de la dona va ser tan esgarriós que fins i tot alguns veïns van obrir les finestres. Al sentir-se observats, aquella colla de covards van fugir corrents i van deixar enrere un home amb el cap obert i una dona agafant-se la panxa amb un nen mort a dintre. Eren quarts de dotze del vint-i-quatre de desembre, data on tothom s'afarta i beu més del que els seus cossos necessiten; però, és clar, és Nadal i què serien aquests dies sense els excessos de tota mena?

Fa dos mil anys va passar una cosa semblant, però sense la violència aquí narrada. D'aquell naixement va sortir un home que predicava pau i amor; molts el van creure i s'aferraren a l'esperança d'un món millor. Evidentment no va servir de res, perquè el món va seguir com sempre. L'home és un llop per a l'home, deien els antics i res no ha canviat

POLÍTICA I ECONOMIA

Per Vocalia d'acció cívica

Tal com deien els antics, i avui és perfectament actual, les diferents maneres de dominar les persones es troben en un pam, el que va de la butxaca a la bragueta.

Això ens fa pensar que la política té molt d'eròtica i encisament (bragueta), al mateix temps que també aporta una desmesura per aconseguir un poder de domini sobre la part econòmica (butxaca).

En principi qui es dedica a la política hauria de ser una persona que busqués el benestar de la majoria de la població; per aquesta causa, hauria de mirar de trobar sempre les persones més idònies per fer les feines que necessita el poble. Aquest, a través dels impostos que paga, dona la potestat al polític perquè, fent servir aquests cabals, li resolgui les problemàtiques diàries, que el preocupen o són un bé general.

La Hisenda Pública no hauria de ser un poder per anorrear el pobre d'esperit o que, sent respectuós, calla davant l'autoritat. Ans al contrari, els diners de tots han de servir per millorar el benestar de tothom i en especial dels menys afavorits, ja que no poden arribar al nivell d'un de benestant.

Hem vist com, fent servir el poder del diner públic, hi ha hagut persones que sense cap escrúpol han tirat del talonari per millorar l'estatus de familiars i

amics. Hem de buscar els prohoms que posen per davant de la seva persona el benestar dels seus manats o dirigits.

Quan es va a votar, el poble ha de tenir molt present la trajectòria de la persona o grup que es postula per ocupar un càrrec. Una vegada li ha donat el vot (la confiança), fins que no hi torni ha haver eleccions aquella persona o grup farà o desfarà al seu criteri; és per això que s'ha de tenir compte a qui es dona el vot, ja que moltes vegades hi ha temes molt "gruixuts" que ens fan empassar, comptant que la "gent" no té memòria i, quan sigui l'hora, ja ens faran una campanya amb una bona frase perquè els tornem a posar al lloc d'on emana el poder.

Tenim molts casos de gent (als municipis), que amb bona fe han intentat ser veritables gestors dels quefers diaris, escoltant tothom i fent el millor per a la majoria del poble (mai no es farà bé per al 100%), que han hagut de plegar per les grans pressions rebudes dels partits. Tenim molta gent que s'ha posat en política per servir el poble i el país i n'ha hagut de sortir fastiguejada.

El problema és el sistema, que és diabòlicament pervers. S'ha de canviar la manera d'escollir els nostres representants, ja que l'actual beneficia els

partits; per tal com resulta que a nivell municipal els partits són quatre mal comptats (els qui paguen la quota) i que aquests són els qui tallen el bacallà. Hem de demanar que les llistes siguin obertes, que cada vot sigui a nivell personal, la persona elegida ha de representar un territori i una gent, a part de ser d'un partit.

També s'ha de fer que l'economia no depengui de la política o al revés, ja que sempre tindrem els aspectes aquells *i del meu tema, què hi ha?* Han de ser camps separats, no han de barrejar les parts tècniques amb les econòmiques, ja que cadascuna té una finalitat.

El que és principal és l'honradesa dels gestors, tant en les intencions com en la gestió, ja que són sols els "delegats" per fer una feina ben feta, no els amos del tros; per aquesta situació sols són gestors; cal que els ajudem a seguir sent això: uns bons gestors dels cabals i els esforços per millorar els serveis al poble i no, al contrari, uns dispensadors de favors i prebendes als amics i familiars; hem de premiar els homes i dones que fan un bon servei al poble tant amb honors com en sou, i denotar els qui sols s'aprofiten del poder i la pompa.

“La Bíblia, una invitació al diàleg”

A càrrec del Carmelita P. Agustí Borrell

Superior Provincial dels Carmelites Descalços Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

A L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DESANT PERE EL DISSABTE 10 DE GENER DE 2009 A LES 20.30

COMUNITAT PARROQUIAL DEL MASNOU

EFEMÈRIDES 2009 del Masnou i de Catalunya

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

DEL MASNOU

200 anys – 1809 – Neix a Tossa de Mar el capità Pere Millet i Sust (Tossa 1809 – el Masnou 1892), on s'havien refugiat els pares per culpa de les guerres napoleòniques. Ell i el seu germà Francesc foren els capitans del famós bergantí "Caupolicán".

200 anys – 1809 – El Masnou sofreix un saqueig per les tropes franceses de l'emperador Napoleó I.

150 anys – 1859 – Neix Antoni Sunyol i Pla (el Masnou 1859 –Barcelona 1918). Pilot, empresari i polític. Fou el Delegat per al Masnou a les dites Bases de Manresa del 1892.

Antoni Sunyol i Pla

100 anys – 1909 – Neix Josep Abril i Llinés (el Masnou 1879 –Santiago de Xile 1929), comerciant i polític, proclamà la República a Sabadell.

100 anys – 1909 – Per la diada de Corpus, que s'esqueia el 9 de juny, el Masnou va sofrir un terrible aiguat i s'inundà el sector del torrent Vallmora i hi va morir una persona, Madrona Pagès i Maristany (1836-1909).

A la dreta de la fotografia, vestida de vídua, una jove Carme Pons i Ramentol

75 anys – 1934 – Mor al Masnou Carme Pons i Ramentol (Teià - el Masnou 1934). Professora, que va continuar la tasca del seu marit, el mestre Jaume Fuentes, al front del Col·legi de Sant Josep, que ell havia fundat.

1409 – 600 anys – De la mort de Martí el Jove, rei de Sicília. Era fill del darrer comte-rei de la dinastia catalana, Martí I, l'Humà. Hauria estat el següent comte-rei; però, tot i que tenia un fill natural, l'Església no va permetre-li regnar i així propicià l'entronització de la dinastia castellana.

DE CATALUNYA

259 – 1750 anys – De la introducció del cristianisme a Hispània, i dels primers màrtirs.

1109 - 900 anys – De la penetració dels ordres militars a Catalunya. La de l'Hospital i la del Temple foren fundades en temps del comte Ramon Berenguer III, el Gran (1082-1131).

1359 – 650 anys – De l'estructuració de la Generalitat de Catalunya. Fou en temps del comte-rei Pere III, el Cerimoniós.

1659 – 350 anys – Del, mal dit, Tractat dels Pirineus, fet a resultes d'una guerra entre Castella i França i pel qual aquests dos països esquarteraren Catalunya i regalaren a França els comtats del nord, Rosselló, Capcir, Conflent, Vallespir i mitja Cerdanya.

1859 – 150 anys – De l'anada dels voluntaris catalans a les ordres del general Prim a la guerra d'Àfrica. Hi anaren uns 500 i una quarta part caigué en la lluita.

1859 – 150 anys – De la creació del Centre de Lectura de Reus, un punt d'irradiació cultural. L'impulsor en fou Josep Güell i Mercader (1840-1905).

1884 – 125 anys – De la il·luminació elèctrica nocturna a Barcelona. Fou el 14 de desembre a la Rambla.

1909 – 100 anys – De la Setmana Tràgica, fou entre finals de juliol i primers d'agost, i la causa, la lleva forçosa de 40.000 homes, la majoria reservistes (casats i amb fills), i que a Catalunya desencadenà primer una vaga general i després tota mena d'aldarulls. Hi foren incendiades: 14 esglésies, 33 col·legis religiosos i 33 convents. Hi moriren 106 civils, 3 religiosos i 8 membres de l'exèrcit. L'alellenc Francesc Ferrer i Guàrdia, que havia fundat l'"Escuela Moderna", en pagà els plats trencats i fou afusellat a Montjuïc el 13 d'octubre després d'un judici sumaríssim.

1909 – 100 anys – Del Vè Congrés d'Esperanto, celebrat a Barcelona del 5 a l'11 de setembre d'aquell any. La primera associació esperantista cata-

lana havia estat fundada l'any 1904. l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana s'hi adherí i creà una interessant col·lecció de postals barcelonines.

1934 – 75 anys – De la creació del Museu d'Art de Catalunya, que volia presentar l'evolució cronològica de les arts plàstiques al nostre país, alhora que seria un centre d'investigació i divulgació.

1934 – 75 anys – De la proclamació de l'Estat Català dins la República Federal Espanyola. Fou el tristament

famós 6 d'octubre, fet avortat per l'exèrcit, de resultes del qual fou suspès l'Estatut i empresonat el Govern de la Generalitat.

1959 – 50 anys – De la creació per part del monestir de Montserrat de la revista "Serra d'Or". Revista que en aquells anys foscos fou l'única llum que es projectava sobre la nostra terra. Segueix ben viva.

1959 – 50 anys – Del famós "Cas Galinsoga", nom del director del diari "La Vanguardia", Luis Martínez de Galinsoga i de la Serna (1891-1967), que havia pronunciat, dins una església perquè el sermó es feia en català, la famosa frase "Todos los catalanes son una mierda". La qual va desencadenar un seguit de protestes contra aquest diari i el que representava.

Arran de sòl

Per Pledebuit

Aquest primer arran de sòl d'enguany, voldria fer-lo parlant de llengua, no de la llengua que tots tenim, més llarga o més curta, més fina o més gruixuda, més afilada o més roma, no, la llengua de què vull parlar és de la nostra llengua, el nostre idioma, aquell tan menyspreat, quan no perseguit, pels nostres ocupants i que ara, amb el súmmum de la barra, diuen que persequim el seu, que multem i que torturem fins i tot a qui no el vol parlar. No deuen tenir ni ulls ni orelles.

Bé, ja he fet un llarg paràgraf i encara no he dit el que volia dir des de bell antuvi (quins mots més formosos, oi?).

El que volia era comentar que darrerament el Consell d'Europa va encarregar a un comitè d'experts una avaluació sobre les llengües minoritàries (les cooficials) de l'estat espanyol i, curiosament, ha estat favorable per a aquestes llengües, confirmant que, si més no, com s'està portant al nostre país, és correcta, fins i tot ens quedem curts, referint-se a la "plena immersió".

Després de llegir-ho, anava tot cofoi pensant que, de tant en tant, també ens surt alguna cosa bé, malgrat que els nostres polítics, els nostres administradors, ho fan tan malament com saben, o els interessa, perquè la cosa no vagi tal com hauria d'anar. Pensava això, tot dient-me a mi mateix que no tot han de ser notícies dolentes, que no tot han de ser garrotades al nostre país i a la nostra cultura.

Vaig inflar pit, ja que de tant en tant convé fer-ho. I heus ací que, en tombar per una cantonada del Camí Real, veig un parell d'homes de color, negres com el carbó, sense ànims d'ofendre, ja que també ho diem del Rei Mag Negre i és el que ens cau més simpàtic.

En passar pel seu costat veig que estan mirant amb posat de no saber cap on han d'anar i que feia poc que eren entre nosaltres, i un d'ells, amb monosíl·labs, però catalans, em pregunta cap on hi havia la parada de l'autobús. Els ho vaig indicar, com és natural, en català, em van entendre i mercès i adéu-siau.

Em vaig reafirmar en les meves conviccions, les de parlar, als Països Catalans, l'idioma propi d'aquests. No els fem cap servei parlant-los en l'idioma imposat, però hi ha gent que deu tenir ànima d'esclau, ben submís, i així s'expressa. Segueixo el meu camí i em trobo una persona, una dona que conec i que sé que és de parla forana, però de les que fa, com a mínim, cinquanta anys que viu i treballa a casa nostra. Ens saludem, ella amb el seu idioma i jo amb el meu, com sempre; i, en dir-li jo uns mots d'aquells que utilitzem quan no sabem què dir, o no tenim altra cosa a parlar, ella, va repetir un dels meus mots, en català. Miracle! Potser era el primer que pronunciava en sa vida.

Aquests dos fets em feren cavil·lar fins arribar a casa. Quina diferència, oi? Apa, bup. I bon any nou.

Cotunduba

Per Joan Maresma Duran

Em resulta sorprenent que els habitants de la gran ciutat ens haguem allunyat tant de la mare natura. No sabem posar nom a arbres, a ocells, a animals. Ens dediquem la major part del temps a la feina, quelcom que s'ha tornat gairebé un luxe en aquesta època de crisi. El diumenge l'aprofitem per caminar una miqueta, per moure el cos, una màquina, que està feta perquè es mogui.

Tal vegada estigui idealitzant. Som dels afortunats de la muda diària, de la dutxa dos o tres cops al dia –a Rio comença a fer calor. Anem al supermercat i hi podem trobar de tot. No ens preocupem pel menjar o la beguda. Tampoc pels hospitals ni per l'educació ja que podem pagar una escola privada o el metge.

Aquesta petita introducció és perquè no fa gaire temps vaig tenir la sort de poder estar en una illa –més aviat un illot, una gran roca–, que es troba en una punta de *Copacabana*, barri en el qual visc. El seu nom és *Cotunduba* i deu ser a menys d'un quilòmetre del continent.

Per arribar-hi, amb barca de pescadors o amb canoa. Amb un amic vam fer servir l'últim mitjà de locomoció. El trajecte dura uns 40 minuts, però depèn de la força dels braços i de l'habilitat del remador a mantenir el rumb. Se'm va fer difícil de mantenir-lo i sort que el company de travessa va tenir molta paciència. L'excursió, no obstant, va valer la pena i espero repetir-la aquest any que comença.

En el petit trajecte el que em va cridar més l'atenció va ser el silenci. El silenci que un escolta quan es troba en el mar, no gaire lluny de la gran ciutat, no gaire lluny del caos circulatori en el qual es troben immerses les grans urbs. Lluny de clàxons, frenades, gent que crida. Poder escoltar els ocells que es troben a les muntanyes properes i veure una vegetació frondosa, que arriba arran de mar. Rio de Janeiro seria el paradís si no fos per la

quantitat de problemes que té, que són els mateixos d'una gran part del planeta. També s'ha de dir que *cidade maravilhosa* té una quantitat de vegetació realment envejable.

Després d'un desembarcament una miqueta complicat –ja que no hi ha lloc per amarrar les canoes i s'han de sortejar les roques–, *Cotunduba* ofereix al visitant una vista espectacular d'algunes parts de la ciutat. A un cantó es veu la gran mola del *Pão de Açúcar* amb la seva forma ben característica. Davant de l'illa es troben els turons coberts de vegetació tropical de *Leme* i a l'altre costat es veu *Copacabana* i d'altres muntanyes de Rio.

Ja de cara a l'Oceà Atlàntic, *Niterói* i més illes, que guarden l'entrada de la *badia de Guanabara*. A *Cotunduba* no hi ha ningú. Tot és net, tret d'algunes ampolles de plàstic arrossegades pels corrents. La vegetació creix ben compactada i és impossible d'arribar al

cim de la roca. Les onades moren amb parsimònia davant la superfície rocosa, estèril. Hi ha uns pescadors amb la seva barca que treuen la xarxa a prop de l'illa. Una feina ben complicada i dura. El dia és esplèndid, el mar està tranquil, la brisa refresca, l'aigua gelada tonifica, el paisatge és esplendorós, magnífic.

Malauradament hem de tornar. La vista a la tornada és també espectacular. A distància, el *Crist Redemptor* –una de les meravelles del món modern, diuen; en la meua opinió és horrorós– rep els visitants amb els braços oberts des del cim del *morro del Corcovado*.

Arribem a la platja, a *Praia Vermelha*. Novament a l'asfalt, a la rutina. Unes hores fora de *megalòpolis* per carregar les piles.

Bon any.

Històries de la vila

Per Joan Muray

Vaixells del Masnou al museu Maricel de Sitges (Col·lecció Emerencià Roig)

L'interessant Museu Maricel, de Sitges, acull des del 1935 la col·lecció Emerencià Roig, composta de vaixells en miniatura, ormeigs, dibuixos, llibres i quadres de marina. En aquestes històries, però, només parlarem de les miniatures navals i en concret de les que representen vaixells històrics del Masnou. Abans, però, de començar el llistat i explicacions corresponents, vegem un xic qui era Emerencià Roig i Raventós.

Era fill del prestigiós pintor Joan Roig i Soler i va néixer a Sitges (el Garraf) el 1881 i morí a Barcelona el 1935. Fou escriptor, col·leccionista i farmacèutic. Es va dedicar a l'estudi de la cultura marinera catalana i deixà escrits, entre altres, els llibres següents: *Blanes marítim, notes històriques* (1924), *Blanes marítim, apèndix* (1929), *La pesca a Catalunya* (1927), *La marina catalana del vuit-cents* (1929) i *Sitges dels nostres avis* (1934). Amb Joan Amades va publicar en el "Butlletí de Dialectologia Catalana" *Vocabulari de l'art de la navegació i de la pesca* (1924) i *Vocabulari de la pesca* (1926). El 1923 va rebre un premi de l'Institut d'Estudis Catalans al millor vocabulari marítim.

A continuació veurem quins són els vaixells del Masnou que hi ha en aquest museu sitgetà i què en diu, de les miniatures, l'esplèndid catàleg editat per la Junta de Museus de Barcelona l'any 1936. L'explicació que en dóna l'esmentat catàleg, la podreu llegir, en cursiva, a continuació del nom del vaixell. Els cinc vaixells masnovins són els següents:

- Corbeta "PABLO SENSAT"

Deu veles. Mascaró heràldic a la popa. Construït per Ignasi Socies.

"D'entre aquestes peces ocupa indubtablement el primer lloc la corbeta "Pablo Sensat".

Fou construït amb quaderna obrada i aparellat de fragata, tot ell de petites peces de fusta de gruixos proporcionats exactament a la tècnica de construcció d'un vaixell gran, i amb medis i estamera. Les seves característiques són les de les corbetes que es construïen a les drassanes blanques en començar la segona meitat del segle XIX. La popa és de dos cossos; al vano o mirall hi ha l'escut de Barcelona orlat amb la bandera catalana i la mercant; la cambra és sota un baix cobricel i rep la llum per un bolou; l'arboradura té una gran riquesa de detalls acusats en els arcbotants o

peus de gall de les vergues, els bossells, etc.

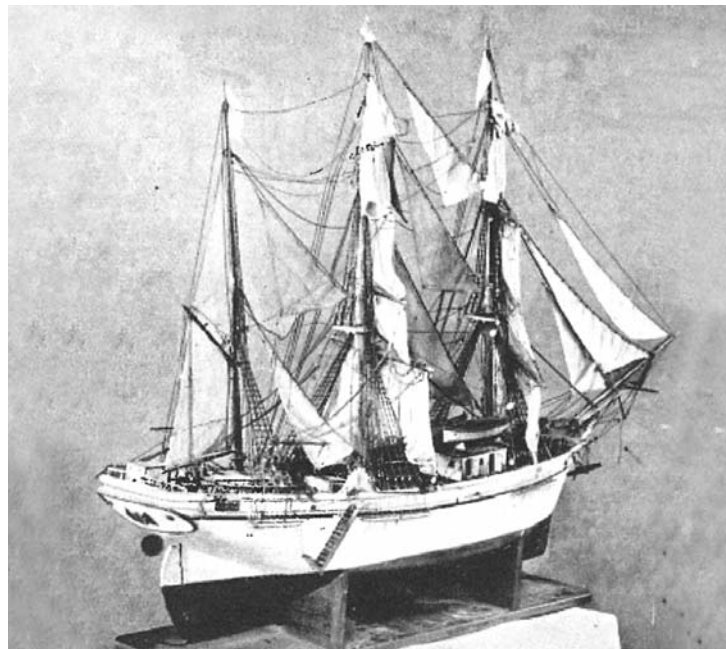
Aquest model ha sofert evidentment algunes reparacions que Emerencià Roig no degué tenir temps de rectificar, com es demostra en el pal mitjà i sobretot en els bossells, car la majoria dels primitius que es conserven tenen rotlla-

Emerencià Roig i Raventós (1881-1935)

na i els nous són petits blocs de fusta foradats, tal com els fan els mariners i no els mestres d'aixa.

Primitivament no portava les veles envergades i hi ha motius per creure que li foren posades després de la seva construcció per altres mans, per bé que a vegades les que són aptes i hàbils per

Corbeta "Pablo Sensat"

la construcció del casc i les petites peces de fusta no ho són per a l'eixàrcia i veles.

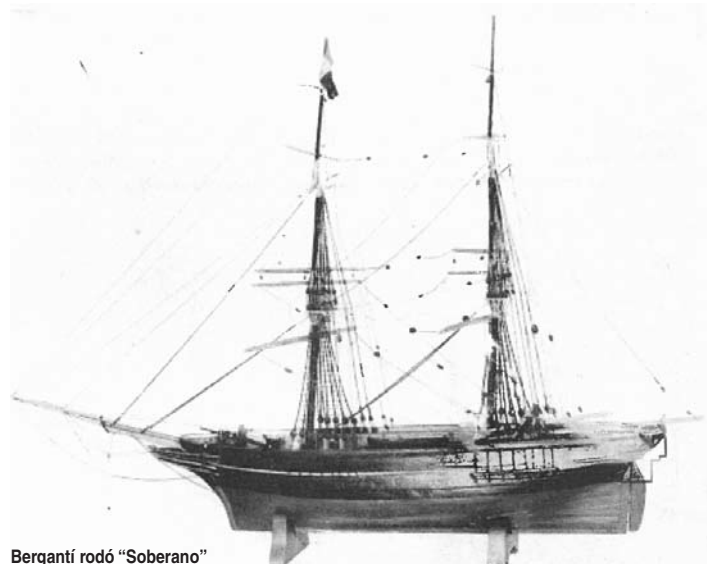
Emerencià Roig posà a aquest model el nom de "Pablo Sensat", no perquè fos una còpia exacta del "Pablo Sensat" autèntic, sinó perquè s'hi assembla i per fer honor a la famosa corbeta d'aquest nom, de 598 tones, matriculada a Barcelona, i construïda el 1867 a les conegudes drassanes de Blanes de Josep Vieta, conegut per l'"Hereu Beguer".

Aquesta corbeta l'hivern del 1878 va fer un viatge de Charleston a Gibraltar en quinze dies de temporal ininterromput; i això li va donar extensa celebritat perquè en aquells temps gairebé constituïa un rècord de velocitat. Per cert que la mateixa embarcació per a continuar el seu viatge a Barcelona, es veié obligada, ironies de la navegació a vela, a invertir-hi vint-i-cinc dies. Fa pocs anys (1) encara navegava amb el nom de "Julio Orive".

- Bergantí rodó "SOBERANO"

Altra peça notable de la col·lecció és el bergantí rodó "Soberano", procedent del Masnou, de constructor desconegut i fet a petites peces i en tot detall.

El casc caigut de cinta i la popa presenten les característiques de la construcció santfeliuena, per bé que altres detalls més aviat acusen la construcció típica del Masnou.

Bergantí rodó "Soberano"

El conjunt el podem considerar com un tipus característic dels últims bergantins rodons construïts a Catalunya; l'últim veler català que conservà l'aparell fou el "Frasquito", construït a Blanes el 1867, que a les darreries de la guerra (2) encara es podia veure de tant en tant al port de Barcelona.

- Bergantí goleta "SOBERANO TERCERO"

Dos pals sense veles.

La maqueta del "Soberano Tercero" és especialment remarcable per les seves línies i les seves musiqueries o ornamentació blanenca.

Emerencià Roig posà el nom de "Soberano" a dues de les miniatures de la seva col·lecció, perquè aquest nom era tradicional a la nostra marina de vela.

En constituir-se el 1831 el districte marítim del Masnou, aleshores dependent de la Comandància de Mataró, i des del 1867 de la de Barcelona, ja hi havia un místic anomenat "Soberano", de 71 tones, al qual després posaren els noms de "Amistad" i "Piedad", l'aparellaren de goleta i, el 1852, passà a la matrícula d'Alacant.

Són coneguts, a més, entre altres, els següents vaixells d'aquest nom:

El bergantí rodó. De 412 tones construït el 1850 a les drassanes d'Antoni Margós, de Blanes, de l'armador Joan Maristany i Alsina, del Masnou, matricu-

lats a Barcelona; el bergantí goleta de dos pals i 215 tones construït a Blanes el 1865, de l'armador barceloní Francesc Sunyol, matriculat també a la nostra ciutat; i el construït el 1871 a Blanes, de 435 tones, de la mateixa matrícula i propietat de l'armador Pere G. Maristany.

- Bergantí rodó "ACANCIA"

Dos pals sense veles. Mascaró a la roda.

- Al llistat de vaixells masnovins (3) hi consta com a pollacra i capacitat de 1.000 tones.

Bergantí rodó "Acància"

- Bergantí goleta "TIMOTEO 3"

Tres pals sense veles.

A més d'aquestes miniatures navals, i entre les múltiples peces de què constava la donació d'Emerencià Roig, hi ha:

- Un curiosíssim joc de veles de fragata, en miniatura, que havia estat el mostrar d'una fàbrica, segurament la de l'Etapé, del Masnou (4).

NOTES

- 1- Recordeu que l'escrit està fet l'any 1936.
- 2- Es deu referir a la primera Guerra Mundial (1914-18).
- 3- Al llibre "Diseños de la villa del Masnou y de su marina de vela del ochocientos", de Pere J. Bassegoda.
- 4- Es refereix a la fàbrica coneguda popularment com a "can Xala", quan fou propietat de Pau Estapé i Maristany.

FONS CONSULTATS

- Butlletí dels Museus d'Art de Barcelona. Junta de Museus. Barcelona, gener 1936.
- Diseños de la villa del Masnou y su marina de vela del ochocientos. Pere J. Bassegoda. El Masnou 1963.
- Gran Enciclopèdia Catalana.

Cròniques 18a visita a CAN TEIXIDOR

per Joan Muray
Vocal de Cultura

Amb aquesta visita han estat divuit les que la Vocalia de Cultura de *Gent del Masnou* ha fet a aquest gran casal masnovi. Unes visites culturals i alhora un repàs de la nostra història.

A la visita de tardor d'aquest 2009 es compliran els DEU ANYS des que en férem la primera a la tardor del 1999.

Normalment, aquestes cròniques, les fa alguna de les persones que fa la visita, així podem veure quina visió en té cadascú. Són diverses:

- Hi ha qui hi veu la història que s'hi amaga.

- Qui hi veu la feina de pagès que encara s'hi fa.

- Qui n'admira el variat mobiliari de diverses èpoques.

- Qui queda meravellat de la vista de què es gaudeix des d'aquell turó de més de trenta metres sobre el nivell del mar.

- Qui s'ho mira amb ulls d'artista i hi veu les esplèndides possibilitats plàstiques que ofereix cadascun dels quatre punts a què s'orienta la masia.

- Qui hi veu la gran feina que comporta tenir una casa d'aquestes dimensions en perfecte estat, especialment de neteja.

- Qui, especialment moltes senyores, quan mira la gran làmpada de saló, aquella "aranya", hi veu la ingent tasca que comporta netejar-la.

- Qui, en veure les grans dimensions de la casa, la grandiositat d'algunes estances, fa comparances amb la seva llar.

- Qui...

Totes aquestes visions són vàlides i enri-

quidores, fins i tot per a qui les guia. Però hi ha un fet que quasi en cada una de les visites es repeteix, la curiositat per saber més, per veure més del que s'ensenyava. Fins a cert punt això és positiu, ja que demostra que el ser humà mai no en té prou, que sempre vol saber més. Per això es va fer el llibre, una mena de guia històrica.

Però, també hi ha un però negatiu, que és el que traspasa la ratlla, el límit de la curiositat i es converteix a... veure més del que està permès. És voler veure allò que, si no et mostren, deu ser per alguna cosa. Sigui perquè no té cap interès cultural o perquè són zones privades de la casa, com és el cas d'armaris i calaixeres. Aquests espais no són d'interès; però, sempre, com deia, hi ha qui vol veure què hi ha, d'això se'n diu una altra cosa.

Malgrat tot, esperem poder anar fent durant anys i més anys aquestes visites i que, a les ja aproximadament CINCENTES persones que l'han visitat, n'hi puguem sumar més, seguir afegint zeros a aquesta rodona xifra.

Cròniques LA CORAL XABEC CANTA EL NADAL PER CATORZENA VEGADA

Per Esteve Pujol i Pons

Un any més ens vam aplegar a vigílies de Nadal per complir un pacte agradable amb la nostra vila: ens trobem tots junts, la Coral Xabec s'ho passa bé cantant i el públic també escoltant. És un ritual ben plaent.

La parròquia de Sant Pere n'era l'auditori, a les deu vespre del dissabte 20 de desembre. La nau plena i el cor -vull dir el de l'església- també.

La cantada nadalenca ens va portar a dos ambients ben diferents. La imagi-

nació ens va ajudar a situar-nos-hi.

A la primera part vam fitar la vista en el pessebre casolà, el de les figures de fang i rius de paper de plata i en les branques d'arboç; vam parar l'oïda a la gatzara dels petits de casa perquè és festa grossa; vam ensumar l'olor de la molsa i la de l'escudella i carn d'olla; vam tastar neules, torrons i vi blanc; vam palpar l'escorçar aspra del tió i la finor de les tovalles bones. Amb tots cinc sentits... i amb el cor vam

entrar a la llar catalana; ho vam fer amb nades ben nostrades, amb cançons ben de dintre, ben del terror. La clau de la porta forana, la tenia la Montserrat Llagostera, la clau tenia forma de batuta; els cantaires i els músics vam fer traspasar el cancell, *Els àngels de la glòria* (harm. M. Oltra), i vam resseguir-ne les estances, *La pastora Caterina* (harm. A. Pérez Moya), *Sant Josep i la Mare de Déu* (harm. P. Jordà), *El cant dels ocells*

Panoràmica dels cantaires dins la sacristia a la mitja part del concert.

(harm. F.Vila), *El rústec villancet* (J.Carner/LI.M. Millet) i *El Poema de Nadal* (J.M. de Sagarra/C. Taltabull). A la segona part ens vam traslladar a qualsevol racó del món; aquests dies sonen arreu les melodies bellíssimes, suggerentment descriptives, pletòriques d'emoció, teatrals i tot, de l'Oratori *El Messies*, de Georg Friderich Händel. Aquests dies de Nadal podeu entrar silenciosament en una catedral d'Anglaterra, en una església d'Alemanya, en un auditori d'Austràlia, en una sala de concerts del Canadà, en una parròquia del Masnou... sense anar més lluny, i sentir-lo. Aquesta meravella de l'art, que ressegueix la vida de Jesús, naixement, passió i resurrecció, es va estrenar a Dublín per la Pasqua del l'any 1742, el 13 d'abril exactament; el compositor mateix en va ser director i clavicembalista. Va ser tanta l'expectació que va suscitar que les autoritats van haver de prohibir que els cavallers hi anessin amb espasa i les senyores amb mirinyac: calia aprofitar bé l'espai; s'hi van aplegar set-centes persones!; l'èxit va ser clamorós. Tot i

que inicialment va ser concebut com a propi dels dies de Pasqua, amb el temps ha esdevingut característic del període nadalenc. Va ser com si des del Sant Pere masnoví entréssim... a tota la terra. Els assistents al nostre concert van tenir a les mans la lletra dels corals en anglès i en català a fi de seguir-los encara amb més profunditat. *Symphony, n.1* (preludi); *And the Glory of the Lord, n.4;* *For unto us a Child is born, n.11;* *Pastoral, n.12* (interludi); *Surely, He hath borne our griefs, n.21;* *All we like sheep, n.23;* *Hallelujah!, n.39.* Els llargs aplaudiments demanaven uns bisos. Hi van ser. *Fum, fum, fum* (harm. F.Vila) i *El Noi de la mare* (harm. E.Cervera); a aquesta nadala, s'hi va fegir tothom. Quin goig que feia! Val la pena de deixar constància dels músics que formaven l'orquestra, la majoria dels quals ja són ben coneguts pels qui assisteixen d'habitud als nostres concerts: Alba Codina i Eduard Sobrado, violins; Ferran Vilanova, viola; Ignasi Vinent, violoncel; Manel Vega, contrabaix; Glòria

Alabern, oboè; Bernardo García, trompeta. Una panera a l'atri del temple va recollir aportacions per a la *Marató de TV3*;enguany s'hi van recollir 371,63 €, encara trenta euros més que l'any passat, això que és temps de crisi! Gràcies en nom de tots els qui se'n beneficiaran. Encara ens quedaven ganes de cantar el Nadal. L'endemà, diumenge darrer d'Advent, al migdia érem a la Casa Benèfica. Hi vam cantar unes quantes nades, d'aquelles que els avis i àvies residents en aquella institució venerable segueixen a mitja veu, portant el compàs amb les mans, amb el cor rejuvenit, amb els ulls entelats. I al carrer de Sant Rafel, davant el pessebre, en vam cantar unes quantes més. En un lloc i altre (gràcies, moltes gràcies!) els amfitrions fan el possible i més perquè restaurem les forces. I, com sempre, la Coral Xabec continua fent camí; sabem que la bellesa, l'art, la cultura són el millor camí cap a la pau.

Cròniques Fira de Santa Llúcia XI edició

Si fem una mica d'història, podem afirmar, sense por d'equivocar-nos, que la Fira de Santa Llúcia del Masnou s'ha guanyat un notable espai entre les activitats de la vila que congreguen un major nombre de participants. L'aventura començà en aquella primera edició de l'any 1998 en què, agosarats, ens vam embarcar a muntar-la en l'antic recinte del Mercat Vell, espai emblemàtic tristament desaparegut del nostre paisatge urbà. Aquella experiència va funcionar plenament i ens esperonà a continuar-la amb la complicitat d'alguns dels comerciants de la vila més implicats i la gent de *Gent del Masnou*. D'any en any, algu-

nes vegades amb pluja i d'altres amb força fred, suplint amb voluntat la justesa de les infraestructures i dels recursos econòmics i humans hem arribat fins a l'onzena edició.

Va ser l'any 2006 en què, ja sense estar disponible l'antic recinte del Mercat Vell del Camí Ral, la fira féu un tomb important amb la incorporació de la *Federació del Comerç del Masnou* en les tasques d'organització i recursos, la nova ubicació a la plaça dels Cavallets (2006 i 2007) així com amb la intermediació i suport de l'Ajuntament del Masnou a través de la Regidoria de Promoció Econòmica. Aquesta darrera edició, l'onzena, dels dies 6, 7 i 8 de desembre passat, celebrada per primer cop als jardins del

Casino del Masnou, va significar la plena consolidació de la Fira, amb més parades que mai i amb un bon desplegament d'activitats lúdiques i tradicionals, que van atraure un nombre contingent de visitants, avis, pares i néts, per comprar, tastar productes nadalencs i de regal i gaudir del multitudinari Caga-tió i xocolatada per a infants i els diferents espectacles per a tothom: Màgic Franbel, Coral de

l'Esplai de Can Malet, l'animador infantil Ramon Roma, la demostració de cuina d'"El Cullerot", la cantada d'havaneres del duet "La Vella Lola" i el cremat per a tothom, les animades nades de La Banda del Caganer i l'exhibició de *country* dels Cow Boys de Can Malet.

Des d'aquest espai agraïm sincerament a totes les persones i grups que ens van ajudar a animar la Fira i a tots els qui la van fer possible amb la seva col·laboració i treball, alhora que desitgem una llarga vida al tàndem *Federació del Comerç-Gent del Masnou*, amb l'aixopluc de l'Ajuntament de la Vila.

La Junta de Gent del Masnou

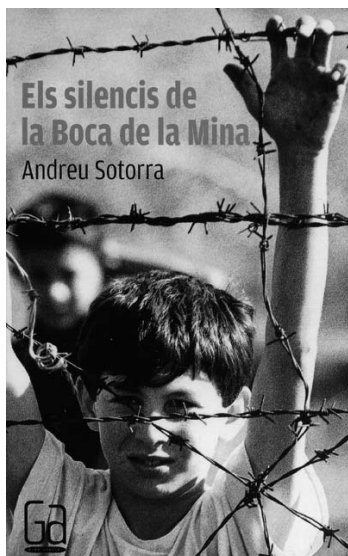
Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Dolors de la guerra civil

Andreu Sotorra (Reus, 1950) és un dels noms més coneguts de la LIJ (Literatura Infantil i Juvenil) catalana actual, com a autor, crític literari, agitador cultural.... La seva darrera obra juvenil, *Els silencis de la Boca de la Mina* (1), és una novel·la històrica que té per marc la guerra civil i algunes de les conseqüències que

se'n van derivar. Tot i les nombroses obres de LIJ que hi fan referència (*L'ombra del Stuka, El camí del far...*), Sotorra hi tracta un tema totalment original i amb tècniques narratives d'allò més aconseguides. El tema se centra en un aspecte molt poc conegut de la repressió franquista, que no fa altra cosa que imitar models nazis: les esterilitzacions obligatòries que van patir un bon nombre de vençuts, a mans del doctor Antonio Vallejo Nájera o de deixebles i subordinats seus, com el mateix Sotorra ens informa en una breu nota al final del llibre (p. 155-156). El protagonista, en Pere

Gabriel, té la desgràcia de viure el final de la guerra al bàndol dels vençuts, de ser fill de roig, mort al front, i de tenir la mare internada en un psiquiàtric. Tots aquests factors fan que el noi, que en aquell moment té 17 anys, sigui un candidat ferm a ser esterilitzat, per mantenir la "puresa de la raça" (p. 152). I ho és, sense demanar-li'n cap permís ni donar-li'n cap explicació. Durant gairebé 70 anys viurà amb aquest estigma, guardant només per a ell aquell oprobi, que el feia doblement vençut. A la vellesa, amb 85 anys fets, gràcies a diversos organismes preocupats per la recuperació de la memòria històrica i sobretot a l'esforç d'una jove advocada, la Laura Dafos, que creu en el cas i el fa seu, aconsegueix que se li reconegui com a crim de guerra.

El desdoblament del temps de l'acció en dos períodes clarament diferenciats és una de les tècniques narratives que destaquen a l'obra. El primer obre i tanca la novel·la i transcorre durant l'any 2007, a la vellesa d'en Pere Gabriel, quan s'ha decidit a fer públic el seu cas. El segon, abraça des de 1927 fins a 1940, la infantesa i joventut del protagonista, un noi de família obrera, que haurà d'espavilar-se de ben petit per sobreviure. A aquest desdoblament, encara hi hem d'afegir el tipus de narrador triat, un narrador omniscient que ara comenta, ara agafa el punt de vista del protagonista i, doncs, permet a l'autor de presentar-nos els esdeveniments més importants del període des d'uns ulls infantils, vius com centelles, però infantils al cap i a la fi. Afegim-hi una llengua d'allò més acurada i una preocupació per l'estil que fa que alguns fragments resultin d'allò més poètics, i podrem qualificar l'obra d'un nou bon llibre per apropar la guerra civil als joves.

(1) Andreu Sotorra. *Els silencis de la Boca de la Mina*. Editorial Cruïlla, Col·lecció "Gran Angular", 148, Barcelona, 2007. 160 pàgines.

XII Premis de prevenció d'incendis forestals

Per l'ADF de Teià

La Diputació de Barcelona, en el transcurs d'una jornada dedicada a la prevenció d'incendis forestals, va atorgar a dues Agrupacions de Defensa Forestal (ADF) del Maresme dos premis en reconeixement de les activitats que realitzen. L'acte va ser presidit per

Antoni Fogué i Moya, president de la Diputació de Barcelona, es va celebrar el dia 13 de desembre a Sant Feliu de Llobregat i comptà amb la presència de la majoria de les ADF d'aquesta demarcació.

L'ADF de Burriac, que comprèn els pobles de Vilassar de Mar, Cabrera i Cabriels, va obtenir el premi Palestra, que reconeix la millor organització en les activitats de prevenció o organitza-

ció de l'extinció d'incendis i que està dotat amb 8.000 €. També va resultar premiada amb 3.000 € l'ADF de Teià amb un accésit al premi Rossend Montané, que valora la qualitat de les obres de prevenció.

El treball que va presentar l'ADF de Teià exposa, amb molt material fotogràfic, les feines que ha realitzat en els transcurso del darrer any en tasques de prevenció d'incendis i de manteniment d'infraestructures de lluita contra el foc i amb especial incidència per les obres programades en el Pla de prevenció d'incendis de Teià.

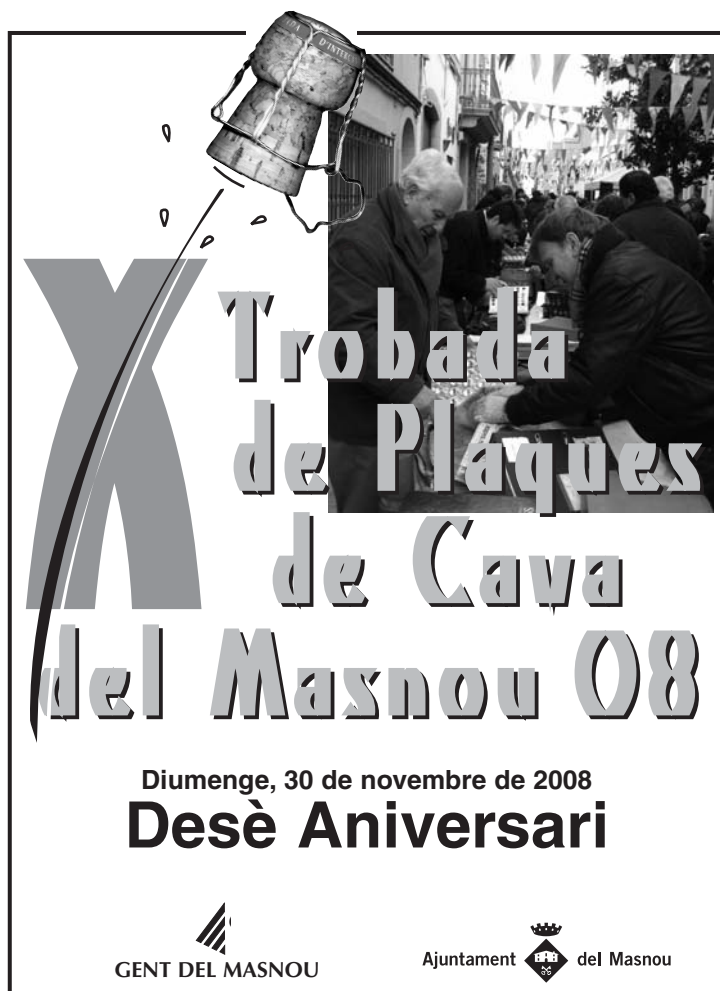
Els voluntaris de l'ADF de Teià es troben cada diumenge a les 8 del matí per realitzar tasques de construcció o condicionament de punts d'aigua (basses, mines, cisternes, fonts...), reparacions de camins forestals, estassades de franges de camins, tallada de branques baixes de pins i alzines, control de caixes-niu i un llarg etcètera. Una bona part d'aquestes activitats es realitzen a la finca propietat de l'Ajuntament de Teià que hom coneix com el "Vedat".

ATENCIÓ, NADONS MASNOVINS NASCUTS EL 2008!

NOVA CONVOCATÒRIA PER A LA FOTOGRAFIA DE
NADONS PER AL PROPER MES DE GENER DE 2009.
DIUMENGE, DIA 11 DE GENER A 2/4 DE 12 DEL MIGDIA.

La fotografia es farà, com de costum, a les
escalinates de Bell-Resguard.

Informació: 93 555 80 06 - 93 555 21 13

X Trobada de Plaques de Cava del Masnou 08

Diumenge, 30 de novembre de 2008
Desè Aniversari

GENT DEL MASNOU Ajuntament del Masnou

Per Joan Casals

Fotografies de l'Enric Garcia i d'en Jordi Milà

Si, quan a les darreries de l'any 1999 Gent del Masnou ens vam engrescar a muntar la primera trobada d'intercanvi de plaques de cava al Masnou, algú ens hagués augurat la immensa moguda que s'estava generant a l'entorn d'aquesta modalitat de col·leccionisme, hauríem dit que no hi tocava gaire, però el temps s'ha encarregat de posar les coses al seu lloc i contemplem astorats com, d'any en any, el nombre d'aficionats és cada cop més gran i el prototipus (avui en diríem el perfil) dels col·leccionistes arriba a totes les edats i gèneres, des dels nens i nenes fins als joves, adults i jubilats, atrets per l'encant d'aquestes peces petites que coronen els taps de les ampolles de cava.

Enguany, amb motiu d'arribar a la desena edició, vam decidir celebrar-

ho de manera especial editant una placa commemorativa d'argent, edició limitada, amb el logo de *Gent del Masnou*, juntament amb una nova placa de la sèrie de vaixells de vela del 1800, que tanta acceptació té entre els aficionats a les plaques dites "pirules" (per als no entesos aclarirem que aquest és el sobrenom amb què es coneixen les plaques que generalment s'editen per part de clubs, associacions, aniversaris, celebracions i especialment per commemorar les trobades d'intercanvi). Un any més cal agrair el disseny de les plaques al Taller de Publicitat de Lluís Valls i el text històric del díptic que acompanyava l'ampolla a l'historiador local Joan Muray.

Novament, la nostra Trobada va ser molt ben acollida i el gran nombre de col·leccionistes i acompanyants que s'hi van aplegar durant tot el matí va tornar a fer bona la línia que seguim d'ençà de la primera edició. En aquesta ocasió i per celebrar el desè aniversari, els compradors de l'ampolla eren convidats a un tastet de cava i galetes de "barco" de l'acreditat forn masnoví "Pa Banqué", darrer especialista en la confecció d'aquestes galetes de tradició marinera.

Durant el matí vam tenir el goig de saludar personalment les autoritats municipals, els presidents de les associacions de col·leccionistes de plaques C.P.C i A.C.P. BAGÀ, que no van voler faltar a la cita i dels quals rebem cada any el suport, així com el cada cop més nombrós grup d'amics i

coneguts que, de tots els indrets de Catalunya, ens vénen a veure per gaudir de la Trobada.

L'Ajuntament del Masnou completà la festa amb una visita guiada a les instal·lacions del Port Esportiu i una sor-

tida al mar per a petits grups en un veler cedit per l'Escola de Nàutica del Masnou, que va resultar tot un èxit. La "passejada" marítima ofería un recorregut costaner davant tot el terme municipal del Masnou, entre les rieres

d'Alella i Teià, durant el qual podien contemplar, mar enllà, la vila i els edificis més emblemàtics, amb les oportunitats explicacions del col·laborador Jordi Milà.

Al mateix temps, l'oferta de diferents restaurants masnovins, en la cloenda de les IV Jornades Gastronòmiques del Raïm i del Vi D.O. d'Alella, va fer les delícies dels qui van decidir quedar-se a dinar a la nostra població.

En fi, una jornada molt rodona, que ens esperona a començar a preparar l'onzena edició per al darrer diumenge de novembre de l'any 2009. Fins aleshores!

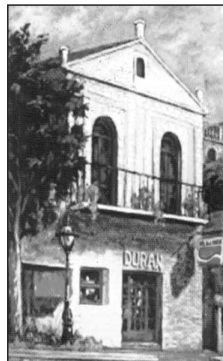
Agraïment a entitats i comerços sense els quals no hauria estat pas possible de celebrar la Trobada:

Ajuntament del Masnou, Agrupació Sardanista del Masnou, Associació Amics del carrer Pere Grau, associacions de col·leccionistes de plaques de cava C.P.C. i A.C.P. Bagà, Caixa Penedès, Promociones Portuàries, S.A., Can Colomé, Can Mai Tanquis, Can Rac, Caves Lincon, Celler del Mar, Condis Pere Grau, Hite S.A., La Clau, Novetats Pradell, Pa Banqué, Pastisseria Miquel, Taller de Publicitat, Rosaba S.L. i www.xapes.net.

Restaurant
DURAN
(tanquem el dimecres)

Àngel Guimerà, 18 · Alella · 93 555 10 45

**laBotigadel
DURAN**

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · Alella · 93 540 70 93

Contes del Masnou

RETORN AL MASNOU

Per Josep Condeminas

Després de llargs anys d'enyorament vivint a l'estranger, en Jaume Ribó havia realitzat el seu somni de tornar al Masnou. Cinquanta anys fora del poble són ben aviat dits. Moltes vegades s'havia preguntat si encara reconeixeria alguns dels amics de la joventut. Durant el trajecte des de l'aeroport fins al Masnou, demanà al taxista que ho fes per la Nacional II ja que volia passar per davant del antics "Laboratorios del Norte de Espanya" on havia treballat uns anys i també pel "Mas Antich", un trajecte que havia fet a peu moltes vegades amb els companys de feina.

Una vegada al poble i després de deixar la maleta a l'hostal, es disposà a recórrer amb vertadera il·lusió els carrers del seu record. El mercat municipal de la carretera ja no hi era i l'antiga estació del Masnou també havia desaparegut, encara que reemplaçada per una de nova, així com el baixador d'Ocata, també totalment canviat, desconegut... Els canvis se li anaren presentant a mesura que anava caminant. Del carrer Sant Pere trobà a faltar Can Maresma, la botiga de comestibles de tota la vida, i també enfront de la font la perruqueria on vivien els dos germans companys seus de jocs, qui sap on havien anat a parar. En arribar al Torrent Umbert, de sobte apare-

gué un automòbil a tota velocitat. Per uns dramàtics segons en Jaume dubtà si decantar-se a la dreta o a l'esquerra i, encara que el cotxe no va minorar la seva velocitat, va tractar d'esquivar-lo, però no va poder i colpejà el pobre Jaume i el llançà violentament a l'altre cantó del torrent. Sense aturar-se, el cotxe es donà a la fuga.

Un jove, que va veure l'atropellament, va córrer a auxiliar-lo. Encara que macat, en Jaume comprovà que no tenia cap os trencat.

—Moltes gràcies, jove— digué en veure l'amabilitat d'aquell noi.

—Potser serà millor que seguiu en aquell banc— indicà el xicot, proposta a què en Jaume accedí de bon grat.

—Estic veritablement sorprès que no m'hagi fet mal— digué palpant-se de nou—. Conductors d'aquesta mena són un vertader perill per a les persones.

—Ja ho pot dir. Llàstima que no hagi pogut agafar-li la matrícula.

—Ah! —sospirà en Jaume—, aquell Masnou tranquil, gairebé sense cotxes, on la canalla podia jugar al mig del carrer sense perill ja ha desaparegut per sempre.

—Vostè parla de fa molts anys i les coses canvien...

—Sí, és clar, i li prego que perdoni

aquestes divagacions d'un vell, encara que no tot ha canviat de manera dràstica. Al Casino, per exemple, exteriorment, pocs canvis s'hi han fet. Per cert, encara hi fan cinema a l'estiu a fora el pati?

—Actualment no ho sé, però jo recordo molt bé que als anys cinquanta sí que n'hi feien. Ho sé de primera mà perquè precisament jo vivia en una casa del carrer Roger de Flor i la tàpia donava sobre la pista petita on feien el cinema.

—Perdona, noi, però deus estar confós. Tu no deus tenir més de quinze o setze anys i als anys cinquanta no haves nascut— digué en Jaume somrient davant l'equivocació.

El jove se'l mirà fixament.

—Però, Jaume, encara no m'has conegut? Mira'm bé, sóc en Dídac, en Dídac Riera, el teu millor amic de joventut...

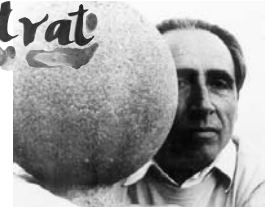
—Això que dius és una bajanada— digué en Jaume, ara totalment perplex i indignat davant del que semblava talment una burla. Aquesta persona que anomenes era un amic meu que va morir a Amèrica del Sud a l'any 1958. Fa cinquanta anys que és mort!

El jove se'l mirà amb infinita tendresa tot posant-li amistosament una mà sobre l'espatlla.

—I ara tu també, amic meu, tu també

Petit Diccionari il·lustrat i comentat per Joan Comellas

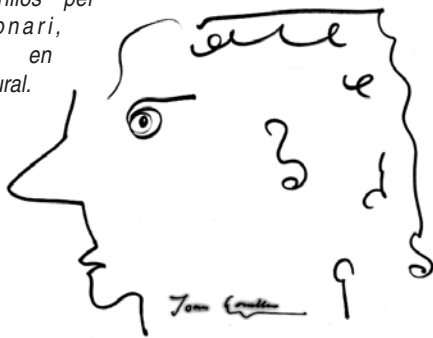
Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)
Músic, pintor i ceramista.

Snobisme, Soberg, Sobra, Sobrenatural

SNOBISME.- Qualitat de snob

Poc ho aclareixen els diccionaris corrents el que és un snob. Es diu d'aquell que és amatent a acollir tota novetat en les idees, gustos, etc..., pel sol fet que la seva adopció li sembla d'ésser un senyal digne de distinció, bon gust, intel·ligència.

No li sembla, sinó que n'està convençut de la seva importància. En una època de confusió com la nostra en la qual els diners ho són tot, tal personatge ens resulta extremadament perillós per confusionari, sobretot en l'àrea cultural.

SOBRA. *Estar o ésser de sobra.-* No servir de res, fer nosa, estar de més.

No hi ha ningú, ni res, que sigui sobrer: ni l'herba més petita ni el lladre més dolent.

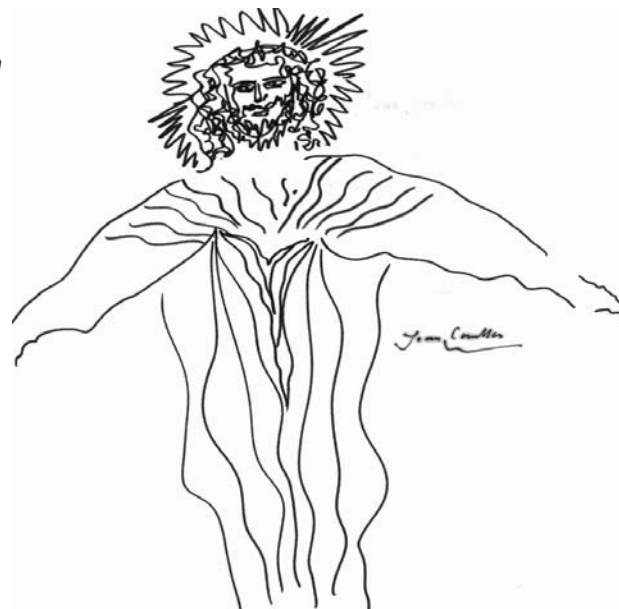

SOBRENATURAL.- Que excedeix el poder o les lleis de la natura a causa d'una força superior.

SOBERG.- Que excel·leix pel seu poder, per la seva bossa, bellesa o alçària. Que es capté altivament, tirànicament.

Es diria que és Déu Nostre Senyor

Més defecte que virtut. Creiem que com més bo i savi hom és, menys soberg.

Teatre capital

Per Rosa M. Isart
(La cartellera barcelonina) Fotos: M. Josep R. Lucas

I'Alfa i l'omega

[L'alfa i l'omega: a través de l'alfabet grec, fem referència al principi i a la fi. Avui, a la fi (2008)... i al principi (2009).

Per poder enfilar el canvi d'any ens cal una mica d'humor per afrontar la realitat. En aquest sentit *Sin noticias de Gurb* d'Eduardo Mendoza (Barcelona, 1943) es presenta al **Club Capitol** (sala 2) fins al 18 de gener a través de les paraules de la **Rosa Novell** –que també dirigeix la proposta– per narrar-nos les experiències d'un extraterrestre a la Barcelona preolímpica, amb la col.laboració musical de Roger Julià.

El nostre mes té una cita a l'àmbit amateur: el diumenge 11 de gener podem desplaçar-nos fora de la Ciutat Comtal ja que **Mataró** acull una representació de l'obra *Estrany anunci* (1990) d'Adolfo Marsillach (Barcelona, 1928-Madrid, 2002), dintre de la V Mostra de Teatre amateur (Foment Mataroní, c/ Nou, 11). Podeu rellegir l'obra a la Biblioteca Virtual Cervantes (www.cervantesvirtual.com/FichaObra.html?Ref=18390).

Una alfa ben explícita hi ha al **Teatre del Raval** del 15 de gener de 2009 al 8 de febrer. El text *El projecte Alfa (O estampes africanes amb Lenin de fons)* de l'autor mallorquí **Biel Perelló** (Palma de Mallorca, 1973), amb direcció de Jordi Frades porta una primera aventura (web de la cia: www.iguanaehijos.com) per a l'any nou, dur i imprevisible. Trobarem al Raval, des dels nostres seients de platea, un científic de tercera –el professor Kenshoff– i el seu ajudant Pomeriggio, que rebran la visita d'una enigmàtica jove que els demanarà ajut per trobar la seva mare, perduda a l'Àfrica. Per rescatar-la hauran de col.laborar amb una monja misteriosa, contractaran un guia inepte i egòlatra i aniran fins a Moscou. Aquesta sinopsi no ens fa més properes les hecatombes actuals (laborals i morals), la crisi incerta que fa trontollar la nostra paciència, les nostres butxaques, i que ens obliga a fer pujar la imaginació al poder per poder sobreviure?

El 16 de gener –fins al 15 de febrer de 2009– comença el *Cabaret Voltaire* del Teatre Kaddish (www.teatrekaddish.com) al **Brossa Espai Escènic**, amb direcció de Xavier Giménez Casas, que promet una interessant **vetllada dadaïsta** amb textos de Tristan Tzara, Huga Ball i Kurt Schwitters, que ens convé, a fi d'oxigenar-nos i descongestionar les nostres ments etíliques.

Avarícia, manca d'intel·ligència, superficialitat serien aspectes a abandonar aquest any que encetarem, però que en canvi sí que habitem

dintre de l'Obdúlia Montcada (interpretada per Mercè Arànega), la dama a punt de morir de l'alta aristocràcia mallorquina, que del 21 de gener a l'1 de març serà a la Sala Petita del **TNC** a través del muntatge *Mort de dama* de **Llorenç Villalonga**.

El 30 de gener acaba el mes, quan justament comencen les funcions de *La Revolució* a **La Villarroel**, que farà temporada fins a finals de març. De i dirigida per **Jordi Casanovas** (www.flyhard.org) esdevé ben premonitòria: del que cal fer, del que hem de fer. Atenció! El 8 de febrer té prevista la seva finalització el musical *Què* (música de **Manu Guix**) al Teatre **Coliseum** (Gran Via de les Corts Catalanes, 595). Així doncs, fem un tast el gener d'un musical en català: deixem de ser uns panxacontents i movem-nos abans no fem tard.

DIADA DE LA SARDANA

El dia 20 de desembre la Junta de l'Agrupació Sardanista del Masnou va anar a l'acte de la Diada de la Sardana, que va tenir lloc a la Basílica del Monestir de Montserrat. Es van donar premis a diferents entitats de tot Catalunya i a persones que d'una manera o altra han estat vinculades al món de la sardana. La Federació Sardanista de Catalunya i l'Obra del Ballet Popular van fer un reconeixement a la continuïtat i a la dedicació a la sardana al Sr. Pere Clota i Riu; ell ha estat fins fa poc el president de Comissió d'Aplecs de les comarques barcelonines i president de l'Agrupació Sardanista del Masnou. Des d'aquestes línies la Junta de l'Agrupació Sardanista el vol felicitar per tan merescut premi. **MOLTES FELICITATS, PERE!**

La Junta
Agrupació Sardanista del Masnou

El Sr. Pere Clota, al centre de la fotografia, juntament amb altres guardonats.

GENT DEL MASNOU

Exposicions

Fins al 16/1

EL MÓN DEL FERROCARRIL. Maquetes, objectes, fotografies, etc.

Del 17/1 al 6/2

EL PUNT I L'AGULLA

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, SOTAGOTS, GOIGS, ETC.

(cada segon dimecres de mes)

Dimecres 14 de gener, de 7 a 9 del vespre

Dimecres 11 de febrer, de 7 a 9 del vespre

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

*Per fora duc vestit verd
i per dintre vaig vermella,
amb botons que llenceu
quan alguns em mengeu.*

Resposta: la zinquis

Visita a l'observatori astronòmic de Tiana

Per causes alienes a *Gent del Masnou*, queda anul·lada la visita programada per al mes de gener.

S'informarà de la nova data de visita en la nostra revista cap a finals de primavera.

Vols fer teatre?

T'agradaria descobrir el que ets capaç d'expressar amb el teu cos i la teva veu? Ets dels qui agrada jugar a ser un altre?

No ho dubtis. Vine i... actual!

Cursos de teatre per a nens, joves i adults

Telèfons de contacte: 627630082 (Oriol Colomer) 676334144 (Aina Ripol)

Valors humans, valors cristians: A la catequesi eduquem en valors.

Acaba de sortir publicat un nou llibre d'Esteve Pujol i Pons:

Valors humans, valors cristians:

A la catequesi eduquem en valors.

Està editat pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (Barcelona, octubre 2008; 90 pàgines; 6,00 €). Tal com diu Josep Ma Jubany a la presentació, *va adreçat en primer lloc als catequistes i també a totes les persones interessades en l'educació cristiana. De segur que serà una bona pauta de reflexió per a reunions de pares, per a grups de reflexió cristiana, per a trobades de catequesi d'adults.*

Pot ser un bon regal, senzill i molt adient, per a aquestes festes.

El podeu demanar a les llibreries.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

UNA ENTREMALIADURA

Fa molts mesos que vaig quedar amb vosaltres, lectors que pacientment em seguïu, que el cas sobre l'altre funeral que restava pendent de contar-vos sortiria en un altre butlletí.

Avui agafo la ploma i estic disposat a relatar el fet, ajustant-me al més possible a la realitat ocorreguda i tractant de mentir al menys possible.

Ja que gairebé tot...

Com sempre passa, el cas és d'abans d'ahir, poc més o menys, per no exagerar.

Ja que es tracta d'un fet real, concret i els personatges tenen nom, cognom i fins i tot motiu, no voldria pas que ells, els qui ja han passat a millor vida, es rebolessin molestos en la sepultura i que els qui resten entre nosaltres se sentissin ofesos. Res més lluny de la meva intenció.

Els esdeveniments succeïren en el decurs d'un funeral, d'una forma impensada, sense voler i sense preveure el to enutjós amb el qual van finir.

L'època fou la del mandat com a Alcalde del Masnou de Don Jaume Buch. El lloc, l'església parroquial de Sant Pere. L'esmentat ocupava el seient primer situat junt al passadís central. Al seu costat seu en Manolo (de Can Queixalada); al seu costat en Joan Subirats (fill de la senyora Pilar de la Vedella); l'altre seient l'ocupa en Ventura Ramentol (el de la carnisseria) i tancava la fila el noi de Can Tió. Tot va transcórrer amb normalitat i seriositat fins que l'encarregat de repartir els recordatoris de l'acte va arribar a l'altura de la fila ja esmentada. Ell féu una ullada i comptà el nombre de seients ocupats i, de forma maquinal i ràpida, la mà dreta va agafar del pilot que sostenia l'altra mà cinc recordatoris i els lliurà tot seguit a en Tió i va prosseguir vers les altres files. Ara comença l'embolic i es compliquen els esdeveniments.

En Tió se'n reserva un i en lliura la resta a en Ventura. Aquest ho fa tot seguit a en Subirats i aquest "trenca la cadena". En posar la mà a la butxaca de l'americana (la d'anar als enterraments) troba el recordatori del Sr. Mateu Roca, E.P.R., que restava allà d'ençà del dia del seu recent funeral. Embolica que fa fort!

Es reserva dos recordatoris i en lliura dos a en Manolo, un dels que ha rebut i l'altre el que s'ha trobat a la butxaca. La maniobra no ha passat desapercebuda pels dos primers. Expectants i arronsant el coll comencen a riure per sota el nas; en Tió no pot fer-ho, no té prou coll, però la seva cara de lluna plena s'il·lumina d'un to rogenc.

El pobret Manolo té les dues peces rebudes a la mà i resta perplex.

El senyor Buch se'l mira per sobre l'espatlla, passa la mirada als altres, que s'aguanten el riure.

D'una revolada li pren els recordatoris. S'aixeca i corredor avall cerca el repartidor. A la fila tothom riu menys en Manolo, que no sap de què va la cosa.

En un costat, al peu del presbiteri, Don Jaume demana aclariment a l'encarregat de la funerària, el senyor Pere Pagès (a. Fèlix). Aquest nega qualsevol error per la seva part i l'Alcalde torna al seu seient amb cara de pocs amics i incrimina en Manolo: *Això que heu fet és una irreverència, però ell no sap el que és una irreverència. Després li diu: En sortir d'aquí, us espero al meu despatx a l'Ajuntament, ja en parlarem de tot això.*

En Manolo veu que la cosa es complica per moments i que per a ell ja pinten bastos. Llavors amb veu baixa demana ajut als companys. L'amic Ventura s'ofereix de parlar-li en sortir del temple i demanar excuses o, millor, el perdó.

El senyor Buch accepta de forma

generosa i benèvola les disculpes, però exigeix una entrevista a casa seva amb en Manolo. Una reprensió privada, un reny seriós va posar fi a tot l'enuig, provocat de forma tan impensada.

En escriure aquest relat, el Sr. Jaume Buch, el Sr. Pagès, el Sr. Tió i el Sr. Ramentol ja no són amb nosaltres, D.E.P. En Manolo i en Joan, sí, la mala herba...!

Aprofitant l'avinentesa del nou any desitjo als meus amics i lectors una salut sobrada, un treball just, una alegria sana, diners suficients, una paciència plena de somriures i una ponderada **FELICITAT**.

Sols això! N'hi haurà prou?

MASNOU.COM
Portal social
WWW.EL
 Jordi Viñas Tremols
 686 07 87 34

Ceigrup
 Inmobiliaries
FINQUES MESLLOC
 LLIGONA CAYETANO
 Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com
T/ 93.555.69.03

Finques Puig SL
 Serveis immobiliaris en general
 Administració i **API**
 venda de pisos, cases i rústiques.
Propietat horitzontal
Assessoria jurídica
 Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
 Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

DES DE QUE JUGO A L'SCRABBLE A GENT DEL MASNOU HE APRENDIT QUE ELS "ADHUCS" NO ES POSEN MAI EN PLURAL!
CASUM LES CABÒRIES!
PERFECCIONA EL TEU POLAG!!
 TOTS ELS DILLUNS, DE 9 A 11 DEL VESPRE, JUGUEM A L'SCRABBLE EN CATALÀ AL LOCAL DE GENT DEL MASNOU. HI ESTÀS CONVIDAT!!
EL LOCAL DE GENT DEL MASNOU ESTÀ AL CARRER DR. ACELL, 9 (EL MASNOU).

A T
 à n g e l t e n a
JOIERS
Bon Any 2009
 Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta
 Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51
 ESPECIALISTES EN DIAMANTS

OFICIS DEL MASNOU DESITGEN A TOTA LA POBLACIÓ MOLT BON ANY 2009

REPARACIÓ DE CALÇAT

Antonio

TOTA MENA DE CALÇAT

Plaça Ramon i Cajal, 1
610 915 330

Construccions
Jiménez

Obres i reformes en general

607 947 004

Correu electrònic:
jimenezconstruccions@telefonica.net

INSTAL·LACIONS SEGARRA, SL

TOT PER A
LA INSTAL·LACIÓ
D'AIGUA, GAS I
ELECTRICITAT

Pere Grau, 72
Tel. 93 555 12 52 • 93 540 28 75
El Masnou

VENDA, LLOGUER I
REPARACIÓ DE
MAQUINÀRIA I ESTRIS PER
A LA CONSTRUCCIÓ I EL
BRICOLATGE

MOTORCAS

Som al polígon
La Bòbila

Garrofers, 5 (pont de Teià)
Tel. 93 540 17 89

INSTAL·LACIONS
J. Sabaté SL

Calefacció d'electricitat
per acumulació de calor

Lluís Millet, 109
Tel. 93 555 97 44

**MIQUEL
VINARDELL
I BOLART .**

INSTAL·LACIONS
D'AIGUA, GAS I
ELECTRICITAT

Girona, 35-37, 3r. 3a.
Tels. 93 555 45 01 · 555 36 91

PROMOCIONES BOLART S.L.
CONSTRUCCIONS I REPARACIONS D'OBRES

Joan Llampallas, 17
Tel. i Fax: 93 540 04 13

CONSTRUCCIÓ

ARTECO

Pl. Marcel·lina Monteys, 1
Telèfon/fax: 93 540 39 06
08320 EL MASNOU

VREDESTEIN

MICHELIN

Jaume Estragués
Equilibrat electrònic
Alineació de direcció

Av. Joan XXIII, 28
Tel. 93 555 53 03

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou - El Maresme

Lluís Valls Marí

SUBMINISTRAMENTS ELÈCTRICS I FONTANERIA

S.E.F.

Vicenç Linares

J. Llampallas, 25 · 93 555 95 62
Ametllers, 12 · 93 555 83 91